

A LÉGIO ÁRULÓI

IRTA

G. LAWRENCE

KALANDOS

TARKA REGÉNY

97.491

10
FILLÉR

100 oldal

Deception / De

of the lecherous

Patience ne

the doctorment

deed.

Heavenly meekness

Emellagow

12/2

A légió árulói

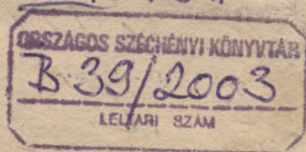
írta:

G. LAWRENCE

SZILÁGYI RÉKA
Gyula, Villa a 10

Pető" Silla,
St. Eszmar
Bélinke
A SZERZŐ KIADÁSA.

97.491

Felelős kiadó: Forster György.

at. Rt. — Felelős: Gyory Aladar igazgató

SZILÁGYI SÉLA
Gyula, Villa u. 12

I. FEJEZET.

John Rowder megszabadul. — Megismerkedünk egy különös helyzettel, némi sivatagi földrajztudománnyal s a Ben Morari erőd végveszélybe jut. — Ennek következtében John Rowder ismét útnak indul.

1.

Amikor John Rowder közel ötórás vágta után ismét megpillantotta az alacsony mészkősziklák téglaszín vonalát a Ben Morari roppant homoktengerre előtt, maga is alig merte hinni, hogy Avrerac szakaszvezető részeg és rosszindulatú parancsát sikerült teljesítenie. Öt óra teveháton, a Ben Morari hullámozó homoktengerében, a bayari arab és a gurrak-törzs tuareg hordáinak kettős poklában: maga a halál; s az a tény, hogy ennyi idő alatt egyetlen burnusz sem tűnt fel előtte a homokdom-

bok veszélyes hajlatai között s egyetlen puska sem
dörrent feléje, — inkább gyanús, mint szerencsés
véletlen volt. Rowder legalább is így érezte, ami-
kor meharáját megállítva, puha mozdulattal a
földre ugrott.

Ebben az időben a nap éppen leáldozni ké-
szült a Ben Morari koporsóalakú, alacsony szik-
lási mögött s vérvörös lángolása mérföldhosszára
nyúló árnyékokat vetett a laza és süppedő ho-
mokra. Köröskörül csend volt, vérfigyasztó és ha-
lálós csend s az esti szélről lassan szítáló homok
rőt-arany reszketésében néhány puskaagy s egy sa-
torrúd tört vége szúrt szemet a sivár tárgytalan-
ságban.

Rowder füttyentett s szandáljából a homokot
rázogatva, megindult a baljóslatú maradványok
felé.

Nem kellett sokat keresnie; a puskaagyak
mellett jól-rosszul elktorva légionisták holtteste-
hevertek; távolabb, alig ujjnyi homokréteg alatt
megtalálta a szakasz-sátor lelapult és golyótépte
ponyváját is.

A légionista kikotorta a homok alól és széper-
sorba fektette a halottakat. Heten voltak, közöt-
tük Avrerac szakaszvezető is; valamennyit tuareg-
kés gyilkolta meg s eltorzult arcukon még látszott
a váratlan támadás irtózata.

John Rowder elszedte tőlük a bádoglapra erősített személyi lapot, a „dögcédulát“, azután körül nézett, hogy valami módon eltemesse a halottakat, Közben únottan és hangsúlytalanul dörmögött.

— Novak, Milcsek, Olosy és Jarusek hiányoznak... a cseh patkányok alkalmasint megneszelték a bajt és idejekorán eliramodtak... Vessz meg...

Az utóbbi felkiáltás a tevének szólt, amely — elúnván a várakozást, — magasra nyújtott nyakkal előbb beleröfögött az alkonyatba, majd harsány és elnyújtott ordítással fejezte ki türelmetlenségét.

Rowder feléje fordult;; pillanatig habozni látszott, hogy ne meneküljön-e a veszedelmes környékről, de akkor váratlanul, — mintha maguk a sziklák elevenedtek volna meg, néhány burnuszos alak termett előtte s mindenfelől puskacsövek rámeredő, fenyegető köre vette körül.

A Szaharában, de különösen a Ben Morari szikkadt poklában a foglyüleités ismeretlen fogalom; ezt Rowder elégszer tapasztalhatta — s ha most a rámeredő puskák még nem szólaltak meg, annak különös és rendkívüli oka lehetett. Fegyverhez nyulni ostoba és reménytelen kísérlet lett volna; fegyverét földnek fordítva és karjait csipőre téve, kíváncsian várta hát, mi következik.

A kaland némi csalódással kezdődött.

A burnuszosok egyike előrelépett és a szuro-nyos puská után nyult, — Rowder azonban elhárította a mozdulatot. Kivette fegyveréből a tá-
rat, szuronyát hüvelyébe dugta, azután belevigyor-
gott a burnuszos fekete szemébe.

— A tevé a sorsom, a fegyverem az életem...
— idézte hibátlan délszaharai tájszólással az arab közmondást.

A burnuszos nagyot nézett, de azután alig láthatóan vállat vont.

— Kövess... — indult a társai felé — hita-
len kutya-létedre az a szerencse ért, hogy Ibn Ali
ben Maber beszélni akar veled.

A fegyverek köre széthullámozott, majd ismét
összezárult körülöttük. Balra tértek, a sivatag felé,
amerre a Ben Morari sziklái veszik át az uralmat
a futóhomok fölött.

Átmenet nélkül rájukszakadt az éjszaka; mire
— rövid negyedóra múlva — tábortüzek rőt para-
zsát pillantották meg, fejük felett már fényesen
ragyogtak a csillagok.

John Rowder vagy száz tevét látott és néhány
lovat; a pihenő állatok között sötétburnuszos
tuaregek heverték s csupán egyetlen sátor állt a
tábor közepén.

A légionista magától arra irányította lépéseit; kikerült néhány őrszemet, futó pillantással felmérte a meharákat, azután megállt a szőnyeggel díszített, nyitott tetejű sátor előtt. A közeledő lépések zajára sötétszakállú, merésznézésű tuareg lépett ki a bejárat elé. Amikor a fegyveres légionistát megpillantotta, szeme haragosan lobbant a kísérők felé.

— Vendéget hoztál-e, Hasszán, vagy foglyot?

A tuareg jobbkezét homlokához és ajkához értetve, mélyen meghajolt.

— Úgy cselekedtünk, amint parancsoltad, sheik. Próbáltuk elvenni fegyverét, de a Korán szavaival védekezett.

A sheik a légionistához fordult.

— Te ismered az al-koránt?

— Valamennyi szuráját — bólintott Rowder — s tudom a Hamida tanításait is. A fegyveremet pedig csak az életemmel együtt veheted el, ezt jól jegyezd meg.

A sheik elmosolyodott.

— Tőled függ, hogy megtarthatod-e az életedet a puskáddal együtt. De ha akarod, megszabadítlak a légiótól...

— Nincs rá szükségem. Pár hónap még és letelik az időm.

— Így is jó. Szükségem van a szolgálataidra. Ha engedelmeskedsz, megjutalmazlak; ha nem, fel-

küldlek Fez-be s mint szökevényt átadatlak a francia konzulnak. Akkor azután gondolkodhatsz az ostobaságodon újabb három esztendeig.

Hangja nyugodt volt, halk és szenvtelen. John Rowder meghökkenve kapta fel a fejét. Kezdte érteni, hogy a kaland, amibe csöppent, nem is annyira egyszerű. Négy és fél éves légiószolgálat után Rowder nem volt sem ijedős, sem idealista; holmi halálfenyegetéssel szemben egykedvűen vigyorgott volna — a hároméves büntetőszolgálat azonban tíz kínhalálnál is több szenvedést jelenthetett. Már pedig nem volt kétséges, hogy a sheik egyetlen kézlegyintéssel megvalósíthatja fenyegetését.

Hangja fakón roppant, amikor megszólalt.

— Mit kívánsz tőlem?

— Sejtettem, hogy megértjük egymást — mosolygott hidegen a sheik. — Azt akarom, hogy menj vissza Ben Morariba.

— Úgy. Vigyek talán valami üzenetet is?

— A frenkik számára nincs üzenenivalóm. Hírt fogsz hozni valamiről.

— Soha. Nem vagyok kapható kémkedésre.

Ibn Ali Ben Maberr vállat vont.

— Mondtam, hogy választhatsz. Ben Morariba tegnap érkezett egy tiszt Sidi bel Abbasból; a légió új tisztogatási akciójának terveit hozta s rövidesen továbbindul a Mohave erőd felé.

— Értem. Azt akarod, hogy lopjam el a terveket.

— Okosabbnak hittelek. A terveket közlegény létedre, ha akarnád, sem tudnád megszerezni; csak azt akarom tudni, milyen útvonalon indul el a küldött. Érted?

Rowder bólintott. Ha a sheik értesülése helyes, Ben Morariból egyszerre négy csapat fog elindulni négy különböző irányban Mohave felé; ha tehát a tuaregek meg akarják szerezni a terveket, saját csapataikat is négy felé kell osztaniuk, az pedig — a golyószórókat tekintve — biztos vereség. Ha visszatérne Ben Morariba, nem volna nehéz mesterség megtudni, hogy a sidi-bel-abbasi törzstiszt melyik csapattal kel útra; de utána elkerülhetetlen volna a tuareg támadás s a harc a légionisták százainak pusztulását jelentené.

John Rowder ilyesmihez sohasem nyújthat segítséget; viszont lehetnek szempontok, amikért érdemes egy kissé alakoskodni.

Hirtelen felemelte a fejét.

— Értem, hogy mit akarsz, sheik, a dolog azonban így is nehéz. Ha gyanút fognak, a küldött esetleg hetekig ki sem mozdul.

— Tudom. De meg vannak az eszközeim, hogy elindítsam.

— Támadással?

Ben Maber homloka összeráncolódott.

— Sokat kérdezel. Parancsom az, hogy megtudd: merre indítják a terveket. Ha megtudtad, ki kell szöknöd az erődből. Embereim éjjel-nappal várni fognak rád s gondoskodom róla, hogy bőséges jutalom mellett bántatlanul eljuthass a tengerpartig. Nos, vállalod?

— Egy feltétel alatt. Embereid között négy légionista lappang; láttam a meharáikat. Mondd meg, miért nem azokat küldöd?

Kis csend lett. A sheik minden önuralma ellenére sem tudta elfojtani csodálkozását, de azután vállat vont.

— Velük más céljaim vannak s erre a feladatra különben sem alkalmasak.

— Szóval ők árulták el a járőr táborát és tulajdonképpen ők szemeltek ki engem is erre a feladatra. Ezért küldtek ki egyedül járőrbe, ezért zajlott le távollétem alatt a támadás és ezért nem kóstitottam meg a homokot időelőtt.

— Mondtam, hogy sokat beszélsz, — mosolygott fagyosan a sheik.

John Rowder megrázta a fejét.

— Nincs több szavam, sheik. Vállalom a feladatot.

Homlokához emelt kézzel meghajolt s a sheik intésére belépett a sátor alá.

Ibn Maber nyugodt, szenvtelen hangon beszélt.

— Néhány ember kíséretében azonnal elindulsz Ben Morari felé. Teve nyergéhez kötnek, hogy halálosan fáradt légy, mire megérkezel. Jelented, hogy lemészároltuk a járőrt s tíz perccel az érkezésed után mi támadunk. A sziklák miatt csak két oldalról foghatjuk tűz alá az erődöt, de így is sikerülni fog olyan rémületet kelteni, hogy a terveket azonnal továbbviszik. Számítok arra, hogy a sziklaösvényeken nyolc-tíz raj ered útnak, de ha te megtudod, melyik az igazi, holnap estére kezembben lehetnek a tervek.

Rowder bólintott.

— Értem, sheik és biztosítlak: olyan hű leszek hozzád, mint a halál.

— Akkor indulj!

A légionista kilépett a sátorból. Amint egy feketeburnuszos tuareg kíséretében megindult a tevék felé, a harcosok között mintha néhány légionista egyenruhát látott volna megcsillanni.

— A csehek... — dörmögte maga elé és ökölbesorult a keze.

3.

Rensonne őrnagy mégegyszer a térkép fölé hajolt.

— Azt hiszem, pontosan átbeszéltünk mindent, Monsieur Lamotte, — mondta elnyomva cigarettáját a hamutartón. — Az ön feladata spá-hijaival állandóan járőrözni a vidéket s szükség esetén utolsó emberig védelmezni Ben Morarit. A harapófogó...

Lamotte hadnagy vállat vont.

— A harapófogó túlságosan éles ahhoz, hogy Ben Morari és Mohave eredményesen ellenállhasson. Ha Ibn Ali ben Mabernek eszébe jut elválni az utat a Sateh oázis megszállásával. Ezt három éve minden jelentésemben hangsúlyozom, de...

Ebben a pillanatban éles dörrenés vágta ketté a csendet, nyomban utána kelepelni kezdett egy géppuska s reflektorok fénycsói villantak fel a hajnalelőtti sötétségben.

— Támadás!... — hördült fel Lamotte és kirúgta maga alól a széket; hangját azonban elnyomta a kürtök felrecsörgő alarm-jele.

Kint a hatalmas, kettős udvaron rohanó lépések dobogása hangzott fel, vezényszavak pattogtak s a keleti oldalon vérfagyasztó közelségben felhangzott a tuaregek „Allah — u Allah“ ordítása. A bástyákon géppuskák és kézfegyverek feltek a hangorkánra s utoljára tompa dübörgéssel beleszóltak a küzdelembe az aknavetők is.

Lamotte felrántotta az ajtót s rohamának tel-

jes lendületével nekiszaladt az éppen belépő Nuyere őrmesternek. Káromkodva pattant vissza.

— Az ördögbe, őrmester... magának most a lőréseknél a helye.

Nuyere a sapkájához emelte a kezét.

— Monsieur lieutenant, a 4711-es spahi mindenáron beszélni akar önnel.

— Megörült?

— Non, Monsieur Lamotte... John Rowder alig pár perce érkezett, szinte a csodával határos módon, a tuaregek orra előtt. Jelentette, hogy a tegnapi őrzőjáratot legyilkolták s azt mondja, hogy éppen a támadás ügyében kell beszélnie önnel.

— Várjon!

Lamotte hangja úgy csattant, mint a pisztolylövés. Elrohant az őrmester mellett s a következő másodpercben már a külső udvaron harsogtak csattogó vezényszavai. Rensonne őrnagy útrakészen, felgombolt keppel állt a szoba közepén, amikor Lamotte szürkén és vértelen arccal ismét megjelent.

— A külső bástyákat fel kellett adni! Érthetetlen... szinte azt kell hinnem, hogy...

Elharapta a szót s hirtelen ránézett az őrnagy ruhájára.

— Monsieur Rensonne, ön útrakészül?

Az őrnagy különös mozdulattal intett az ablak felé.

— Nem tehetek mást. Szívesebben verekednék, de gondolja el, mi történne, ha a tervek — azok kezébe jutnának...

Elhallgatott, mert ebben a pillanatban ismét felpattant az ajtó s izzadtarcú, tántorgó légionista botlott a szobába.

— Parancsnok...

Lamotte úgy fordult meg, mint akit rúgók löknek.

— Vissza... ki adott engedélyt rá, hogy belépjen?

John Rowder kiegyenesedett.

— A kötelességtudás. A tuaregek támadása csak színlelt. Árulás útján szerezték meg a külső bástyát, igazi céljuk azonban a pánikkeltés és ennek kapcsán a tisztogatási akció terveinek megszerzése.

A két tisztet szinte helyéhez szorozta a meglepetés. Elsőnek Lamotte jutott szóhoz.

— Mit beszél...? — kérdezte, mintha nem jól hallott volna.

Rowder közelebb lépett.

— Nincs idő hosszú magyarázatra. A tegnapi LV. számú őrzőjáratot, amelyet Avrérac szakaszvezető irányított, a tuaregek halomra gyilkolták. Négy cseh, valószínűleg árulók, sértetlenül lapulnak Ali Maber táborában...

Lamotte foga megcsikordult.

— Sohasem bíztam bennük. Mióta itt vannak, még a korbács és kikötés sem tud fegyelmet tartani.

Rowder mély lélekzetet vett.

— Engem elfogtak és a sheik maga elé vezettetett. Azt mondta, válasszak: vagy visszaküld szökevényként, vagy áruljam el, milyen csellel indítják Mohave felé az új támadási terveket.

Odakint egyre erősödött a harci láрма; a golyók már a parancsnoksági épület falát paskolták s az ablakon át látszott, amint a külső bástyát védelmező két század spahi golyószórók védelme alatt lassan, a legnagyobb rendben visszavonul.

Renonne őrnagy szinte lángolt a türelmetlenségtől.

— Tovább... ember, beszéljen.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

John Rowder vállat vont.

— Tulajdonképpen nincs több mondanivalóm. Színelg vállalkoztam az árulásra, mert nem volt más választásom. A többi az önök dolga.

Lamotte a kardjához kapott.

— Védekeziünk az utolsó emberig.

— Én pedig azonnal indulok. S ha más mód nem lesz, megsemmisítem a terveket.

A légionista előrelépett.

— Monsieur...

Lamotte a vállán keresztül visszanezett.

— Nos, tud még valamit?...

— Azt hiszem, igen. Ön, monsieur Renonne, fél-mérföldre sem jut a tervekkel; ha pedig késlekedik, a harc vérengzéssé fajul és kő kövön nem marad Ben Morariban. Ezzel szemben a terveknek el kell jutniuk Mohavéba.

— Ostoba fecsegés. Ennyit mi is tudunk.

Rowder kiegyenesedett. Mintha minden fáradtsága eltűnt volna, a hangja érces tiszasággal csengett.

— Ali Maber csapatai ma hajnalban megszállták a Sateh oázist, a Mohavéba vezető egyetlen út tehát az ellenségé. Ebből az következik, hogy a terveknek Ali Maber táborán keresztül kell eljutniuk az erődbe.

Lamotte szeme kerekrenyült.

— Napszúrást kapott?

— Non, mon lieutenant... vállalkozom arra, hogy a terveket Mohavébe juttassam, ha Ren-sonne őrnagy hajlandó üres kézzel elindulni és elterelni a tuaregek figyelmét rólam.

Pillanatnyi csend lett és a némaságban még idegtépőbb zajjal kelepeltek a fegyverek. Ren-sonne szemében lassan megértés villant.

— Hogy van ez? — kérdezte izgalomtól vibráló hangon.

Rowder vállat vont.

— Egyszerű a dolog. Ali Maber visszavár engem s bizonyosan nem gondol arra, hogy a tervek nálam is lehetnek. Ha azt jelentem neki, hogy ön a tervekkel mondjuk: a délkeleti úton indult Mohave felé, felhagy az ostrommal és a tervek után veti magát. Ha jól megy, huszonnégy órába is beletelik, amíg elfogják; utána faggatni kezdik, majd megkínózzák, de megölni nem merik, mert attól félnek, hogy akkor véglegesen elvesz a titkos parancs. Tehát minden az ön hősiességén és önfeláldozásán múlik; ha nem árul el idő előtt, zsebemben Ali Maber jutalmával könnyen tovább szökhetek Mohave felé.

Lamotte homlokán veríték gyöngyözött.

— Örültség. Mind a ketten a halálba rohannak...

Kint pokoli dördülés reszkettette meg a leve-

gőt; a visszavonuló légionisták felrobbantották a külső bástya löszerraktárát. A fűlsüketítő hangorkánban alig lehetett hallani Rensonne szavát.

— Ennek az embernek igaza van. Inkább ketten pusztuljunk el, mint egész zászlóaljak.

Az asztalhoz lépett s egy sebtében előrántott hártypapírra villámgyorsan jegyezni kezdett. Olyan nyugodt volt, mintha Sidi bel Abbasban, kényelmes irodája asztalánál ült volna.

4.

A szélső bástyán Nuyere őrmester rekedtre ordította magát; öt emberrel és két golyószóróval fedezte a visszavonulást s addig kellett tartania a falat, amíg a külső fészerekben ordító meharákat biztonságba helyezik spáhijaik. Ez pedig nem ment könnyen; a riadt állatok megvadulva rángatták kötőfékeiket s a becsapódó türeg golyók nyomán egymásután terültek el a légionisták.

Lamotte hadnagy végigrohant az udvaron.

— Ötven ember a legjobb meharákkal a déleleti kapuhoz. Menetfelszerelés. Idő: öt perc...

Három csoportra osztotta a jelentkezőket s a déli fal védelmére rendelt gyalogosokból is elszakított negyven embert. Néhány perc múlva öt

menetkész szakasz sorakozott fel a kapuk előtt, a falakon azonban észrevehetően meggyérült a védők száma.

Rensonne közben befejezte az írást. Borítékba tette a hártyalapot, zsebrecsúsztatta, azután a légionistához fordult.

— Hogy hívják önt?

— John Rowder — parancsára.

— Angol?

— Amerikában születtem.

— Hogy fog kijutni az erődből a tervekkel?

— A keleti falon, szökve. Az első szikiáknál várnak rám.

— Hm... a légió három előretolt ezredének a sorsa lesz a kezében. Elég cröt érez ahhoz, hogy végrehajtsa a feladatot?

Rowder szeme megvillant.

— Senki sem kényszerített, hogy vállalkozzam rá.

— Bizom önben... — nyújtott kezét az őrnagy s blúzából az előbbihez hasonló borítékot vett elő. — Itt vannak a tervek. Számítva elfogatásomra, nálam is lesz néhány megjegyzés, amit sebtében készítettem. Talán azzal is sikerül időt nyerni.

Rowder a sapkájához emelte kezét.

— Adieu, monsieur Rensonne. Azt hiszem, ostobaság volna „Au revoir“-ral búcsúzni.

Az őrnagy hidegen mosolygott.

— Ha másutt nem, az „ismeretlen légionista“ emlékoszlopának névsorában együtt leszünk — mondta szárazon és begombolta zubbonyát.

Rowder összehajtotta a borítékot, becsúszatta nadrágja varrásába az öv alá, azután siető lépésekkel elhagyta a szobát.

Kint akkor kúsztak fel az első tuaregek a belső védelmi vonal mellvédjére. A löporfüst vastagon megülte az udvart s a félelmes ködben olyanok voltak az emberek, mint rohanó árnyak egy idegtépő grandguignol-film celluloid szalagján.

XI. FEJEZET.

John Rowder elsodródik és a Sateh-oázisban halottra bukkan. — Rájön arra, hogy a baj nem jár egyedül s habozás nélkül vállalja egy gyilkosság vádját.

1.

Rowder felállt és két kezét mellére szorította. Vad köhögési roham rázta, a garatmandulája szinte lángolt s tátott szája haszontalanul kapkodott levegő után. És mégis, a köhögés embertelen rázkódásán, megtágult tüdejének sipító zörögésén s az agyában kalapáló vér fülledt zuhogásán túl érezte, hogy harminc perc óta — s egy félóra néha örökkévalóság lehet — izmai először jutnak pihenéshez.

Amikor másfélöles zuhanás után koppanva homokot ért s szinte elmerült a forró, tüzes és taplószáraz ingoványban, a falakról valóságos

golyózápor porzott utána; tudta, hogy az egész lövöldözés komédia, de tudta azt is, hogy Nuyere őrmester halálbiztos fegyvere nem sajnál tőle némi könnyebb sebet a szökés nagyobb szavahihe-tősége kedvéért. Arra azonban, ami történt, nem számított; alig hogy felesattant a sortűz, valahonnan a homokból sárga burnuszok tűntek fel s két golyószóró úgy söpöre végig a falat, mint az érett búzatábla fölött meggpendülő kasza. Rowder az esés ferde síkjában látta, hogy Nuyere megtántorodik és a melléhez kap; azután forgószélszerű erő ragadta magával tehetetlenül és vergődve, mint valami rongyot. Percekbe telt, míg rájött, hogy vágató teve hurcolja tovább a csuklójára dobott érdes szíjdarabnál fogva; attól a pillanattól kezdve hol elborította a forró homok, hol az égő levegő szárította gégefőjét mindaddig, míg a sziklák között a fuldokló köhögési roham felál-lásra nem kényszerítette.

— Allah jenaherl el kelb! Allah pusztítson el, kutya! — ez volt az első mondat, amit kiejtett, amint szóhoz jutott s a kordovánképű, szikkadt tuareg hajbókolva vette tudomásul a jókívánságot.

Rögtön ezután poshadtszagú bőrtömlő emelkedett az ajkához, azután újabb burnuszok tűntek fel, nyeregbe emelték s kegyetlen iramban neki-vágtak a sivatagnak.

Mint minden, a pihenés fogalma is relatív:

Rowder később sem emlékezett rá, hogy meddig tartott a borzalmas út; látta a napot vérvörösen lebukni és látta a hajnal izzó sugárözönében; érezte a pihenők széles elnyúlásait; az iram, a távolság és a megtett út elvont fogalmai azonban nem értek fel öntudatához. S mégis, mire sudértörzsű datolyapálmák zöld-fekete színfoltjai bukkantak fel előttük, lassan tiszta körvonalat vettek fel az eléje kerülő dolgok.

Látta a rozzant sátrak előtt köleskását daráló asszonyokat, a kút fölé épített szentély kerek kupolája is a szemébe tűnt s a bazár roppant forgatagában már megkülönböztette a nomád tuaregek s az őslakó beyeri-arabok ruházatát.

— Sateh! — mondta, amikor megálltak és rávgyorgott a taplóképű tuaregre.

Az bölintott és tevéit szólítgatva, úgy eltűnt, mint a kámfor. John Rowder egyedül maradt, helyesebben csak ő hitte, hogy senki sem törődik vele; mielőtt azonban megmozdulhatott volna, szálas arab harcos lépett mellé és mély „saalam“-mal, de félreérthetetlen gesztussal hívta maga után.

Cédrusból faragott kapu roppant íve alatt léptek be s rögtön valami keresztfolyosó huzatos, hűvös légáramlásába jutottak. Azután udvar következett, majd alacsony szobák végtelen sora s a gyöngyfüggönyös ajtónyílásnál őstestmetű

félelmes berber-négerek álltak őrt. Rowder elfintorította az arcát; ha a sejknek eszébe jut itt tartani, ugyancsak nehezen tud tovább szökni az iratokkai.

Elhaladtak a hárem mellett — Rowder felismerte a hájas, szórtelenképű eunuchokat — és a kettős őrséggel biztosított bejárat mögött váratlanul impozáns terem tárult eléjük.

Ibn Ali ben Maber szőnyegkereveten ült maga alá húzott lábakkal és nargilét szívott; olyan volt ebben a pillanatban, mint a keleti mesék henye szultánja s az előző nap harciasságának nyoma sem látszott rajta. Amikor azorban a légionistát megpillantotta, kíváncsian villant a szeme.

— Az életeddel játszói, ha hamis hírt hoztál — mondta éppen nem barátságosan.

John Rowder vállat vont.

— Az életem így is, úgy is a kezében van. Ben Morariból öt szakasz indult Mohave felé. A felvonulási tervek a negyedik szakasz parancsnokánál lesznek. Húsz mehara és nyolc golyószóró állt útrakészen a délkeleti kapunál; parancs szerint a Ben Morari sziklái között kell ősvényt keresniök.

A sheik bólintott. Szőrös állán és vérpiros ajkai szögletében kegyetlen tigrismosoly bujkált.

— Mielőtt a nap kétszer felkel, a tervek a kezeim között lesznek.

Féltette a vízpipát és felállt.

— Pihenj most — intett Rowdernek. — Holnap hívni foglak.

A légionista megütközve kapta fel a fejét.

— Hogyan? Azt ígérted, hogy megjutalmazol és biztosítod utamat a tengerig?

— Úgy lesz — bólintott Ali Maber —, de csak majd, ha megbizonyosodtam, hogy nem hazudtál. Addig itt maradsz.

— Fogolyként?

A sheik megrántotta a vállát.

— Az oázis területén azt csinálhatsz, amit akarsz. De figyelni fognak s ha szökni akarsz, véged...

Bólintott s egy ráccsal fedett alacsony ajtó felé indult; Rower tudta, hogy a hárembe megy s hogy hiába is akarná visszatartani.

Válat vont s jobb híján megelégedett azzal, hogy legalább a börtönszerű várat elhagyhatja, remélte, hogy kint a sokaságban, akkor is sikerül kereket oldania, ha Renonne őrnagy egérutat nyer a meharistákkal.

Odafordult bayari-arab kísérőjéhez:

— Mosdani és aludni akarok.

— Kövess, effendi.

Megindult a tekervényes folyosókon, vissza az épület másik szárnya felé. Rowder remegő térdekkel követte. Most, hogy túljutott a feladat első részén, leküzdhetetlen erővel rohanta meg az álmoság; a különös véletlen s a légió poklában kifejlődött gyanakvó ösztöne azonban mégis megakadályozta, hogy fekvőhelyhez jusson.

A szűk és négyszögletes udvarok egyikében néhány arab izzadt meharák felnyergelésével foglalatoskodott; Rowder futólag rájuk tekintett, azután önkénytelenül meggyorsította lépéseit. A legszélső piszkosfehér burnusz alatt spahi egyenruha piros hajtókája csillant meg s a rosszindulatú borostás arcban lehetetlen volt nem felismerni a megszökött légionisták egyikét, a cseh Jaruseket.

Alig gondolatnyi ideig néztek farkasszemet, azután Rowder továbbhaladt. A legközelebbi keresztfolyosónál azonban odafordult az arabhoz.

— Hé, próféta legkedvesebb gyermeke... meg gondoltam magamat; nem fogok lefeküdni. Mutasd meg a utat, merre kell menni a bazár felé...

Az arab elvigyorodott.

— Valóban effendi, a fáradtság ellen legjobb orvosság a zene, a tánc és a pálmabor. Allah édesítse meg lépéseidet.

A keresztfolyosók egyikén a kapuhoz vezette a légionistát s ott harsány „szalem“-mal vissza-

fordult. John Rowder kilépett a bazár terének
lángoló, árnyéktalan napsütésébe.

2.

Sateh oázisának a katonai térképek szerint
ezerhétszáz meghódolt lakosa van; de a sátrak,
kő- és agyagházak síkátoraiban Rowder becslése
szerint legalább ötszörennyien nyüzsögtek ezen a
napon. Fellahok, tuaregek és bayarik, négerek és
nyurga észak-arabok ácsorogtak, lármáztak, ad-
tak, vettek és főként ittak a tüzevők, mesemondók
és ritla-árusok tömegében; tevék bögtek, lovak
nyerítettek s a kétágú sípok úgy rikoltoztak,
mint a megriasztott baglyok. Poshadt datolya, er-
jesztett köles és tevetrágya nehéz szagvegyülete
úszott a levegőben, amely reszketett a forróságtól.

Rowder lassan sodortatta magát a tömeggel;
észrevette, hogy néhányan csodálkozva és gyűlö-
lettel bámulnak egyenruhájára, de ez az ellen-
szenv nem bántotta és nyugtalanná sem tette. Sa-
teh népének már volt alkalma megtanulni a légio-
nista-egyenruha tiszteletét.

A bazár szélső kőépületeiben, a mecset tömzsi
és alacsony tornyával szemben néhány kávéház
sorakozott; napégette ponyváik alatt fehérsza-
kállú arabok álmodoztak, belül azonban, a hűvös
és sötét helyiségekben zene szólt s a jelek sze-
rint jócskán fogyott a pálmabor.

Rowder megállt és bizalmatlanul nézegette a kávéházakat; de azután Jarusek gyűlölettől égő képe merült föl emlékezetében s ez a gondolat meggyőzte, hogy a leghitványabb arab lebúj is megbízhatóbb számára annál a helynél, ahol az áruló cseh banda tanyázik. És Rowdernek ezúttal különös oka volt arra, hogy vigyázzon a bőre ép-ségére.

Kis gondolkozás után belépett a legközelebbi lebuj ajtaján.

Rosszul választott, mert az egész mulatósorban talán itt volt leghangosabb a zene s a gyékénypokrócoktól szabadon hagyott tenyéryi helyen négy-öt keményhúsú fellah lány forgott könnyű fátylruhában.

Rowder fáradtan telepedett le a gyékénydarabok egyikére. Intett az elősiető szolgák egyikének.

— Inni hozzatok és piláfot. Sokat. Enni akarok, azután aludni.

A tuareg mélyen meghajolt.

— Fáradtnak látszol, effendi. Ha akarod, bevezetlek a házba; ott nyugodtan ehetsz és nem fog zavarni a muzsika sem.

Némi jutalmat váró képpel, ravaszul hunyorgatva intett s Rowder örült, hogy elhagyhatja a zajos mulatót. Néhány aspert dobott a tuaregnek, azután megindult előtte a ház hátsó trak-

tusa felé. Hála a keresztülvonuló karavánok nagy számának, várakozáson felül kényelmesnek találta a félhomályos helyiséget, ahová beléptek. Bútorzat ugyan nem volt benne, a gyékényszőnyegekből azonban egész tűrhető ágyat lehetett vetni s Rowder nem is késlekedett ezzel a művelettel. Mire a szolga visszatért a párolgó birka-
hússal, a légionista már úgy aludt, mint a bunda.

Éles, halálfélelemmel telt és irtózó női sikoltás riasztotta fel legmélyebb álmából. Az alvás kábulatában azt sem tudta jóformán, hol van, beidegzett katonaélete azonban mégis cselekvésre kényszerítette. A kihült piláf fröccsenve folyt végig a padlón s a vízzel telt agyagkorsó recsegtető szét bakancsa alatt; a következő másodpercben azonban már a folyosón állt és hideg nyugalommal igyekezett tájékozódni.

A kétoldalt sorakozó, függönnyel elzárt ajtónyílások mögött mindenütt halálos csend volt; Rowder éles szeme azonban a tetőről függő gyatramécs világánál is észrevette, hogy egyik szőnyeg gyanúsán mozog. Habozás nélkül félrerántotta ezt a függönyt s a következő másodpercben meghökkenve torpant vissza.

A sajátjéhez teljesen hasonló szűk és levegőtlen szobában füstös petróleumlámpa égett s a lobogó, nyugtalan fény különös képet világított meg.

Az ajtó közelében, a spáhik vöröshajtokás egyenruhájában elnyúlt test hevert; két kitárt karja dermedten ölelte a levegőt s ruhája alól kis vérpatak futott a küszöb felé. Közvetlenül mellette, a függöny ódon szövetébe kapaszkodva, karcsú, ébenfekete hajú, fiatal lány reszketett. Amint a belépőt megpillantotta, ijedt mozdulattal szája elé kapta kezét, majd hirtelen átlépett a holttesten s a szoba másik faláig hátrált.

Joohn Rowder lassú mozdulattal összehúzta maga mögött a függönyt.

— Mi történt itt?... — kérdezte olyan hangon, mintha széttört váza cserepeit pillantotta volna meg.

A leány kiegyenesedett s mintha minden izgalma szempillantás alatt eltűnt volna, nyugodt, kissé gúnyos hangon franciául válaszolt az angol kérdésre.

— Amint látja. Leszúrtam valakit s ugyanúgy nem sajnálom, mintha sivatagi sakál lett volna.

Rowder futó pillantást vetett a holttestre.

— Jarusek... — mondta szenvtelenül, — nem sakál volt, hanem patkány. Ami nem jelenti azt, hogy nem gyűlik meg a baja, ha felfedezik az esetet.

— Már jönnek... de akármilyen lesz, rosszabb nem következhet...

Kint a folyosón valóban lépések közeledtek. Rowder a lányra nézett. Fiatal teremtsének látszott, de ruhája után ítélve, a mulató női személyzetének tagja lehetett. Rowder alig tudta elképzelni, hogy ilyen körülmények között ne tudná: mit jelent gyilkosságba keveredni a sivatag közepén. Hirtelen a lány mellé lépett.

— Bizza rám magát. És akármit hall, eszébe ne jusson tiltakozni...

Többet nem mondhatott, mert a függöny ismét meglendült s Rowdernek ezúttal másodízben volt alkalma meglepődni.

A küszöbön kecskeszakállas, őszbecsavarodó arab állt, fehér burnusza mögött azonban spáhi-egyenruhák csillantak meg. Rowder dühös morgást hallott, majd valaki félrelökte az arabot s belépésének lendületével csaknem keresztül botlott a holttesten.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

— Rowder... ohé, mi ez itt?

A légionista keze lassan az övére csúszott.

— Good evening, Novak... azt hiszem én is ugyanolyan joggal kérdezhetem előbb: hogy kerültök ide?

— Kutya... megölted Jaruseket?

— S ha úgy van? Nem volt kár érte.

Novák visszatorpant. Véres szemein, tántorgó járásán látszott, hogy ugyancsak felönthetett a garatra; de zavaros nézésében dühös indulat tüze lobogott.

— Úgy... — dünnyögte — Sidi bel Abbasban, a katinban egyszer engem is patkánynak neveztl.

— Az is vagy.

— És értem sem lenne kár, mi?

— Csak úgy, mint Jarusekért.

Novak felhördült. Ökle szilaj mozdulattal csapott le revolverére, John Rowder azonban megelőzte egy gondolattal. Mint a villám, ugrott az arab elé és a fehér burnusz a következő másodpercben a levegőbe emelkedett a betolongó csehek orra előtt. Novák ujjai még rá sem fonódhattak a revolver agyára, a természetes arab hozzájuk repült, majd Rowder öklei csattogtak fel, mint a cséphadaró, izzadt képjeik külső felén.

A harc rövid volt és egyoldalú. Rowder utolsónak Novakot intézte el jólirányzott rugással,

azután kezeit csipőjén nyugtatva, megállt a folyó közepén.

— Ezután kiméletes voltam, hitvány kutyák, de csak azért, mert nem akarom kivégeztetétek gyönyörétől a nemes sheiket megfosztani; hanem annyit mondok, ne kerüljetekek elém még egyszer, mert szavamra, megfeledekkezem arról, hogy sakállokkal sem a fegyveremet, sem az öklömet nem szeretem bepiszkítani.

Visszalépett a szobába és kurta mozdulattal ismét összerántotta a függönyt.

— Igy, mademoiselle... — fordult a lányhoz — most legalább félóra hosszat beszélgethetünk.

Leült a gyékényszőnyegek egyikére és otthonos mozdulattal nyult a cigarettásdobozért, amely alacsony asztalkán ott állt a kezeügyében.

3.

A lány nem felelt. Maga is cigarettára gyújtott és leült Rowderrel szemben a szőnyegcsomó másik végén. Zárt és mozdulatlan arcán már csak a szokatlan sápadtság emlékeztetett az eseményekre.

Végül is Rowder törte meg a csendet.

— Talán nem tart túlságosan tolakodónak, ha megkérdezem: mi történt itt tulajdonképpen?

— Gondolhatja... — vont vállat a lány —

az az ember rántott itt a szobában és erőszakoskodott. Amikor nem akartam túrni a kedveskedését, ostort fogott rám. Nézze... ezt még az arabok sem csinálták velem soha...

Hirtelen megfordult s kissé lecsusztatta vállán a ruhát. Rowder bőre végiglúdbőrzött; a ruha alatt a jobb válltól a ballapockáig véres, dagadt csik húzódott a lány hátán.

— Azt hiszem, nem volt más választásom. — fejezte be egyszerűen a lány. — Kezembeakadt a tör, amint állandóan magamnál hordok; megfordultam és teljes erőmből a mellébe vágtam. A többi tudja...

Rowder elmosolyodott.

— Igazi sivatagi história... de mégis csodálkozom, hogy megtörténhetett. Hiszen maga táncosnő itt, ha nem csalódom.

— Úgy is mondhatjuk, hogy táncosnő vagyok — vont vállat a lány — a helyzetem jellemzésére azonban sokkal megfelelőbb a rabszolga kifejezés.

— Micsoda?...

— Azt mondtam, rabszolga vagyok s ezt szóról-szóra kell érteni. Husszein, a kávéház tulajdonosa százötven frankért vett meg egy Ali Burra nevű arabtól, aki viszont ötszáz frankot adott érttem Ehadi sheiknek, a fezi kerület főnökének.

Powder nagyot szívott a cigarettáján.

— Kezdem nem érteni a dolgot. — mondta csendesen.

A lány vállat vont.

— Pedig egyszerű. Yvonne Pertier a nevem és tizennyole évig Párisban éltem. Két esztendeig egy revűszínházban táncoltam, míg egy impresszárió búsas gázsival Casablancába nem szerződ-tetett. Azt hittem, karriert csinállok s eleinte való-ban nem is volt baj. Később az egész társulattal átmentünk Fezbe, ahol impresszáriónk betegség ürügyével faképnél hagyott bennünket. Jogutóda valami Ibrahim nevű mulatótulajdonos lett, aki vállalt minden kötelezettséget, de tudtomon kívül eladott Ehadi sheiknek. Egyik éjszaka, a számom lepergése után kihivattak az öltözőből s mielőtt kiálthattam volna, már hatalmas, csukott autóban találtam magamat. Órák hosszat robogtunk valami oázis felé s csak itt tudtam meg, hogy mi történt tulajdonképpen.

— Hm... hallottam efféle esetekről, de be-vallom, sohasem hittem a szóbeszédnek.

— Nos, itt vagyok én eleven tanunak, Ehadi sheik félreérthetetlenül tudtomra adta, hogy kizá-rólagos tulajdonának tekint, én viszont úgy felleb-beztem a kegyetlen ítélet ellen, ahogy tudtam. Foggal, körömmel, lábbal... míg egyszer egy réz mécstartót úgy találtam a sheik homlokához repí-teni, hogy két hétig nyomta az ágyat. Azt hittem,

kivégeztet haragjában, de szerencsére sokkal kapzsibbnak bizonyult. Pár nap múlva vendége volt valami Ali Burra nevű arab, eladott annak ötszáz frankért. Így kerültem a sivatag belsejébe, mint Ali Burra háremének lakója. Az arab már nem volt fiatal s háremét, háznépével együtt első felesége, egy Leilah nevű vénasszony kormányozta. En azzal kezdtem, hogy disznózsírral bekentem az edényeket, gorombáskodtam Leilah-al, a fiatalabb asszonyokat pedig arra bízattam, hogy dobják el fátylaikat. Félév alatt fenekestől felforgattam mindent s azt hiszem, Ali Burra nagyon megkönynyebbült, amikor — mint használhatatlan idegent — rossztulajdonságaim eltitkolása mellett, százötven frankért továbbadhatott Husszeinnekn. Itt énekelnem és táncolnom kellett s egy éve, mióta itt vagyok, nem történt különösebb baj. Azt hittem, előbb-utóbb sikerül megszöknöm valahogyan... de most ez az eset alighanem pontot tesz kalandjaim után.

Rowder elnyomta cigarettáját.

— Talán nem. Ha két éven át nem hagyta el a jószerencse Afrikában, most is akadhat valami megoldás. Tudja mi a büntetése annak a nőnek, aki megöl egy harcost?...

— Gondolom: halál...

— Jól mondja, csak a kivégzés módját gondolja rosszul. Az arab sohasem öl meg nőt; még

a házasságtörő asszonyt is csak öngyilkosságra kényszeríti. A gyilkos nőnek leborotváttatja a haját s gyalogszerrel kikergetik a sivatagba...

— Rettenetes...

— Az lenne, ha a véletlen nem sodor ide engem.

— Csak nem akarja komolyan magáravállalni ezt... ezt a... dolgot?...

A légionista nevetett.

— Sőt... csaknem azt mondhatnám, szíveséget tesz, ha átengedi az ügyet nekem. Sürgős utam van s remélem, ilyen módon hamarabb elhagyhatom a Sateh-oázist.

. Hirtelen elhallgatott, mert a folyosón surranó lépések csoszogása hangzott fel. Rowder önkénytelen mozdulattal nyúlt fegyver után, a lány azonban intett.

— Ne féljen... ez Juszuf, egyetlen barátom Satehben. Sokszor sikerült megvédenie, mert zöld turbánt visel...

A függöny lassan félrehúzódott s nyílásában különös figura jelent meg. Hosszú volt, mint valami meszelő s csontsovány aszkétaarcán ráncosan lógott a bőr. Piszkos burnuszt viselt, borotvált haját a mekkai zarándokok zöld selyemturbánja fedte. Feketén izzó szemei kíváncsian tekintettek Rowder arcába, amint megállt Yvonne-el szemben

— Te tudod, Mirjám bülbülmadara, hogy barátaid a barátaim, ellenségeid az ellenségeim...

— kezdte szokatlanul éles fejhangon.

Yvonne Pertier kíváncsian hajolt előre.

— Hallottál valamit, Juszuf?...

— A frenki katonák bepanaszolták barátodat a sheiknél, hogy megölte testvérüket. A frenki harcos jól teszi, ha menekül...

Rowder elnevette magát.

— Derék fickó vagy, Juszuf, de éppen azt akarom, hogy elfogjanak. Ugyanis ha Allah akarja, még a fogság is szárnyakat adhat az embernek.

Yvonne felugrott. Tiltakozni akart, de már megszólalni sem maradt ideje; kint a folyosón megdobbantak a sheik katonáinak lépései.

III. FEJEZET.

*A kihallgatás másképp alakul, mint Rowder hiszi,
— Váratlan tanu jelentkezik és Yvonne bajbajut,
— Juszuf ismét akcióba lép. — John Rowder
találkozik az őrnaggyal.*

1.

John Rowder egykedvűen haladt tuareg őrei között végig a bazáron és át a tekervényes folyosókon a sheik kihallgatási terméig. A hosszú szobát most gyanta, faggyú és acetilén illatának keveréke töltötte meg s a szertedobált szőnyegek is arra vallottak, hogy az este folyamán lakomától voltak hangosak a falak.

Ali Maber megszokott helyén ült. Gyűrűktől csillámló ujjai között cigaretta füstölt; véres szemei arról tanuskodtak, hogy Mohamed parancsainak ellenére a sheik aligha tartózkodott a szesztől. Ingerülten nézett végig a foglyon.

— Szabadságot adtam neked, hogy ne érezd szigorom súlyát. Ezt te gyilkossággal háláltad meg.

Rowder vállat vont.

— Akit megöltem, nem volt méltó az ember névre s arra sem, hogy hitvány sorsával törődj. Egyébként védekezhettem volna embereid ellen, de nem akartam; így legalább belátod, hogy igéretedhez híven, minél előbb utamra kell bocsátanod.

— A gyilkosnak bilincs jár, nem szabadság.

Rowder kényelmetlenül nézett körül; soha sem volt kényere az alakoskodás s most, szabaddása érdekében hazudnia kellett. Kis szünet után válaszolt.

— Hallgass rám, sheik. Semmi közöm a dolgaidhoz s ahhoz sem, hogy kiket fogadsz bizalmadba. Az a légionista, akit megöltem, régi ellenségem volt, az önvédelem pedig nem gyilkosság. De ha úgy volna is, csak az árulók számát ritkítottam körülötted; mert ezek a fickók elárulnak téged is, ha érdekeik úgy kívánják.

A sheik szakálla mögött ismét felvillant a tigrismosoly.

— Mohammedre, nem lesz alkalmuk rá. Szóval azt állítod, hogy önvédelemből öltél...?

— Azt. S miután a többiek bizonyára vér-

bosszút esküdtek ellenem, el kell bocsájtanod, ne-hogy vérem a te fejedre szálljon.

— Vannak fegyvereid, hogy védekezz ellenük. Vagy gyáva lennél?...

Rowder várta ezt a kérdést s tudta, hogy most következnek kihallgatásának legkellemetlenebb percei. Vállai közé húzta a fejét.

— Ők hárman vannak, én pedig egyedül...
— mormogta halkán.

A sheik homloka összeráncolódott.

— Azt mondtad, olvastad a Hamida tanításait. Ott írva van, hogy a bátorság megötszörözi a fegyverek erejét.

— A kardét. A Hamida azonban még semmit sem tudott a löfegyverekről.

— Ha így beszélsz, mégis csak gyáva vagy. Sorsod olyan lesz, amelyet megérdemelsz. Verjétek vasra!

Hangja ércesen csattant a tucattjával ácsorgó néger szolgák felé. Néhányan vigyorogva megrogva megindult Rowder felé, de ugyanakkor mozgás keletkezett az ajtónál is. A légionistának abban a percben semmi kedve sem volt ahhoz, hogy megfigyelje az eseményeket: a kihallgatása, mitől szabadságát remélte, éppen az ellenkező eredménnyel kecsegtetett.

Hangja ércesen csattant a tucattjával ácsorgó

négel szolgák felé. Néhányan vigyorogva megindultak Rowder felé; a sheik felállt.

— Ne mondd, hogy nem védlek meg ellenségeid vérbosszújától; fogságban leszel addig, míg híreid igazságáról meggyőződöm s akkor örülni fogok, ha többé nem rontod táboromban a levegőt.

Rowder összeszorított fogakkal hallgatott; ebben a percben minden önuralmára szüksége volt, hogy szét ne üssön a sheik emberei között. De be kellett látnia, hogy a játszmát elvesztette: arra számított ugyanis, hogy a sheik — aki mint minden arab, az emberi gyengeségek közül a gyávaságot utálta legjobban — kidobhatja embereivel s ha most ehelyett vasravereti, Rensonne őrnagyot semmi sem mentheti meg a kínhaláltól.

Gondolatai annyira elfoglalták, hogy észre sem vette az ajtó körül kerekedő mozgást; csak arra a hangra nézett fel, amely váratlanul csendült meg közvetlenül mellette.

— Uram, Hasszán van itt s egy frenki lány a mulató asszonyai közül. Azt mondják, hogy a gyilkosság ügyében kell beszélniök veled.

Jóformán be sem fejezte még a mondatot, amikor az ajtónyílásban már feltűnt a kávészakja s mellette Yvonne Pertier. A sheik bosszúsan fordult feléjük.

— Mit akartok?...

Hangja hirtelen elakadt. Elnémulva, nyitva-felejtett szájjal bámult Yvonnere; alkalmasint sejtelve sem volt arról, hogy az oázison európai nő is tartózkodik. Hasszán előrelépett.

— Nagyúr, kertem virágai közül egyik, ez itt, azt mondja, hogy a frenki katona hazudik, amikor azt mondja, hogy ő gyilkolt. Mielőtt bölcseséged ítéletet mondana, beszélni akart veled.

Ali Maber előrehajolt. Hangját fakóra festette az izgalom.

— Azt akarod mondani, hogy nem ez az ember gyilkolta meg a társát?

— Igen. Azt.

A sheik Rowderre nézett.

— Ha olyan őszinte vagy, mint amilyen szép az arcod, a frenki máris szabad. De azt mondd meg: ki hát akkor a gyilkos?...

— Én...

— Te?...

— Igen. Megtámadott s nem tudtam ellene másként védekezni. Ha nem hiszed, amit mondok, kérdezd meg a gyaurt, milyen törrel gyilkolt. Nem tud rá válaszolni, mert a tör az enyém...

— Hallgasson!...

Rowder hangja valósággal robbant; Yvonne hidegen hátratekintett rá.

— Megpróbáltam, de nem ment, monsieur... jobb, ha vállalom a következményeit annak, amit

tettem, mintha örökké kísértene az a tudat, hogy más bűnhődött miattam.

A sheik felemelte a kezét.

— Elég... két gyilkos is van és csak egy áldozat. Lehet, hogy mind a ketten hazudtok, de majd rájövök az igazságra.

Rowderhez fordult.

— Nem hagyhatod el a házat addig, amíg engedélyt nem adok rá. Érted?...

— Ha muszáj... — vont vállat a légionista.

— Hasszán...

— Várom parancsodat, uram...

— Te vagy az oka a gyilkosságnak, mert nem tartottál rendet a házában. Ezért reggelig ötszáz piasztert fizetsz a khádi kezeihez...

Az arab bőre elfakult a rémülettől. Két karját az ég felé emelte.

— Uram, az egész vagyonom sem ér ötszáz piasztert... — jajdult fel kétségbeesetten.

A sheik vállat vont.

— Ne fizess, ha nem akarsz. Minden elmaradt piaszterért két botütést kapsz. Megértetted?...

— Uram...

— De ne mondd, hogy nem vagyok irgalmas hozzád. Megveszem tőled ezt a lányt ötszáz piaszterért. Remélem, örülsz a jó vásárnak.

— Kegyelmed határtalan, sheik...

— Kotródj...

Husszein leforrázva, de csaknem futólépésben indult az ajtó felé. A teremben halálos csend támadt. Yvonne falfehéren, minden tagjában reszketve állt az embergyűrű közepén. A sheik odalépett hozzá.

— Gyilkos vagy s az volna rendjén, hogy elvedd büntetésedet. De ma kegyelmes hangulatban vagyok s valaki különben is megmagyarázta, hogy nem embert, hanem csak sakált öltél. Magamhoz emellek s háremem legszebb virága leszel.

Mint aki befejezte a kihallgatást, az ajtó felé indult, de Rowder harsanó hangja megállította.

— Sheik...

Ali Maber hátratekintett. Arcán rosszkedvű rángás futott végig.

— Elég volt a beszédből mára. Ha szóm lesz hozzád, hivatni foglak.

— Csupán egy percet. Azt ígérted, hogy szol-

**A legjobb;
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest. VIII., József-körút 5., II. em

gálataimért megjutalmazol. Nos, nekem nem kell a pénzed; ezt a lányt add nekem.

— Bolond vagy. Szolgálataidért a saját étellel jutalmazlak. Az talán mégis többet ér neked, mint ez a lány.

Elfordult s intésére két szolga Yvonne-t is utána vezette. John Rowder elsötétülő arccal nézett a keskeny ajtóra, amely elnyelte Yvonne félig ájult, roskadozó alakját.

— Azt hiszed, hogy a saját életem többet ér? Nem biztos... — sziszegte s maga is csodálkozott, hogy ezt természetesnek találja.

Zsebetett kézzel indult örei között kifelé s akkor már tudta, hogy a dolgok alakulásába nem nyugszik bele.

Mire az udvarra értek, a Ben Morari fölött éppen felkelt a nap s a minaret tornyában a müezzin énekelni kezdett. Elnyújtott hangja messze szállt az ébredő oázis felett:

— Allah akbar... Allah akbar... Allah u akbar... eshed ü enla... illahe il Allah... Mohammedden resszul Allah...

2.

A sheik palotájának több kijárata is volt s Rowder lelkiismeretesen végigpróbálta valamennyit. Egyiken sem engedték ki. Akkor végigjárta

az udvarokat és megállapította, hogy Ali Maberr akkor sem juthatott volna kényelmesebb lakosztályhoz, ha amerikai mérnökök álltak volna rendelkezésére.

A harem a második udvarban állt, falán egyetlen ablak sem látszott s ajtajai a folyosókra nyíltak. Az udvar felé egyetlen apró kijárat volt; ezen alkalmasint a szolgák és vízfordók jártak ki-be. Itt viszont két őrszem bóbiskolt naphosszat, úgy hogy a bejutás reménytelennek látszott.

Rowder már-már minden reményről lemondott, amikor dél felé, az első kapu közelében váratlan hang szólította meg.

— Effendi...

— Juszuf... hogy kerülsz ide?...

Az arab büszkén mutatott zöld turbánjára.

— Dervis vagyok, szabad bejárásom van. Mirjám bülbülszavú unokáját keresem.

— Azt ugyan keresheted, — legyintett rosszkedvűen Rowder. — A háremben van...

— Tudom, effendi... de ha te segítenél...

— Én?...

Rowder nem volt könnyen zavarbaejthető természet, ez a jámbor kijelentés azonban csaknem megzavarta egyensúlyát. Leült egy kődarabra.

— Beszélj... — mondta kurtán.

Juszuf olyan közelhajolt, hogy tüskés bajuszának széle Rowder nyakát csiklandozta.

— Ivanah — ejtette arabosan az Yvonne szót.
— letépett virág lesz Ali Maberr kertjében. Elfonnyad, mint a földből kiszakított rózsza...

— Ennyit én is tudok. Azt mondd meg, hogy lehetne rajta segíteni...

Juszuf ijedten kapta fel a fejét.

— Segíteni nem lehet rajta, effendi; Ali Maberr hatalma nagy, haragja szörnyű. De tört jutathatunk hozzá, hogy megrövidüljenek a szenvedései.

— Hm... hogy gondolod?...

— A hárem délidőben csendes. Ali Maberr asszonyai pihennek s a belső folyosón csak egyesével állnak őnök. Ha azoknak a figyelmét elterelnéd, bent a háremben már semmitől sem kellene tartanom. Ha fel is fedeznek, az asszonyok s az őreik is szeretik a jóslást és tisztelői a zöld turbánnak. Érted?...

— Hogyne. De mi történik, ha mégis rajta vesztesz?...

Juszuf mosolygott

— Effendi, az asszonyoknak mindig kellene tiltott csacsebecsék, bűvös talizmánok és varázsszerek, amelyek feléjük fordítják a sheik figyelmét. Yemeni karaván-aslik árulnak ilyeneket és valamennyi bejut a hárembe. Ha megszorítják

zót
El-

gy,

a-
t-
e-

er
e-
l-
e
z
-

ket, a kis ajtón keresztül tudnak menekülni; de
előzőleg pálmaborral kell megitatni az öreket.

— Úgy...

— Csak arra kell vigyázni, nehogy a belső fo-
lyosó öre időelőtt lármát csapjon. Ha azt meg-
tudnád tenni, effendi...

John Rowder megrázta a fejét.

— Nem teszem meg.

— Effendi...

— Te fogod lekötni az ör figyelmét. A há-
rembe pedig én megyek be.

A devis arca elszürkült.

— Az életeddel játszol.

— Tévedsz. Te játszol az életeddel. Ha ugyan-
is nem teljesíted pontosan, amit parancsolok,
elmondom a sheiknek, mit terveztél ellene.

— Kegyetlen vagy, uram. Bánom, hogy segít-
ségül hívtalak.

Felállt, hogy elszaladjon, Rowder azonban
megragadta a karját.

— Semmitől sem kell félned... — súgta
szuggesztív erővel — ha megteszed, amit mon-
dok, egyikünknek sem görbül hajaszála se; Mir-
jám unokája azonban megmenekül és sohasem
fogja elfelejteni, hogy az életét neked köszönheti.

A dervis homlokán vastag verítékpatakok
sorogtak le. Leült, mert lába megbicsaklott.

Olyan szánalmasan festett, hogy Rowder csaknem megszánta.

— Mit kell tennem, uram? — kérdezte alig érthető hangon.

— Szerzel egy burnuszt és egy zöld turbánt nekem is. Lehet?...

— Lehet.

— Szerzel két meharát, kitartó, szívós állatokat és két napra való vizet.

— A meharát pénzért adják, effendim.

— Itt a pénz. Az állatokat kivezeted az óázis keleti szélére. Úgy rejteld el, hogy könnyen ráakadhassak.

Juszuf megrázta a fejét.

— Nem kell elrejtteni őket. A pálmák árnyé

OLVASSA AZ

antenna

képes rádió hetilapot

ÁRA CSAK

6

FILLÉR

A legfrissebb rádiós hiranyag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

MINDENÜTT KAPHATÓ!

kában sok teve delel. A legszélső fánál lesz a tiéd,
De vigyázz, másikat ne oldozz el, mert akkor to-
yajuak néznek.

— Amikor mindennel készen vagy, siess
vissza. Most rohanj!...

Juszuf felállt.

— Ha sikerül Ivannaht megmenteni, tíz rőf
helymet viszek gyalog a mekkai szent Kába tem-
plomának. Allah óvjon, effendi...

Elporzott, mintha dsinnekergették volna.

Rowder felvillanyozódva nézett utána, de ha-
marosan elkomorodott. Magában be kellett vale-
lania, hogy a vállalkozás sikere korántsem olyan
valószínű, mint ahogy Juszufnak lefestette,

3.

Előrement a keleti kapuhoz, hogy tájékozódjon kissé. A hűvös kapualjban legalább két tucat fegyveres lebzselt, itt tehát eleve reménytelen volt minden kitörési kísérlet. Távolság, az udvar mélyén birka-aklok sorakoztak; alkalmasint a vágásra szánt állatok hízlalói. Rowder megkerült egyet s örömeiben csakrem felkiáltott; az akol és a fal között nem volt nagyobb távolság öt láb-nál s a fal magassága körülbelül megegyezett az akoléval. Kifeszített a vályuk mellől egy hosszú palmarudat és óvatosan a fal mellé készítette.

A jólvégzett munka tudatával fordult vissza s hirtelen szembetalálta magát egy szikár, fekete-képis tuareggel.

Késlekedésre nem volt idő; Rowder ökle kikapott s a birkapásztör úgy esett össze, mint a feldöntött zsák. Saját képijének felhasználott darabjaival kötözte össze a sötétarcú fickót, gondosan felpeckelte a száját is, azután bedobta az alomnak szánt fonnyadt palmarostok közé. A

tuareg elslippedt a puha anyagban, mintha fű-
nádba került volna. Rowder kéfelkedve nézett
utána.

— Ha Allah akarja, nem fulladsz meg... —
vigasztalta magát és tovább indult, hogy foly-
tassa terepszemléjét.

Amint távolodott az akoltól, úgy csökkent
biztonsága; hol vízhordókba, hol félmeztelen
pásztorokba ütközött, akik a déli hőségben az ár-
nyékos aklok hűvösében pihentek. Csupán az volt
vigasztaló, hogy a fal tulsó oldaláról sehol sem
hallatszottak az örök egyenletes lépései; ez az
oldal az oázis felé nézett, alkalmasint ezért nem
őrizték.

Visszafordult a kapu felé s éppen akkor ért
oda, amikor a nehéz ajtószárnyak megnyitak és
nagy zajjal népes csapat tolongott be az udvarra.

Rowder érezte, hogy minden vére a szívére
tódul, a piszkos burnuszok között felismerte Ren-
sonne őrnagy gyűrött, véres egyenruháját. Mint-
ha mágnes vonzotta volna a tekintetét, a tiszt is
egyenesen Rowderre nézett, Tekintetük egymásba
kapcsolódott s a két szempár addig követte egy-
más mozdulatait, míg csak a menet be nem for-
dult a főépület hűvös folyosójára.

— Ugy bámulsz, mintha mondani akartál
volna neki valamit...

A gúnyos hang közvetlenül Rowder hátamögött csattant fel. A légionista hátrafordult; Novak állt előtte vigyorgó képpel, mintha tökéletesen elfelejtette volna az előző napi verést.

Rowder élesen végigmérte.

— És ha úgy volna?

— Szívből örülnék — dörmögte Novak — Ali Mabernek kitűnő hóhérai vannak s számomra külön élvezet lenne, ha az őrnagy mellett téged is kivölteni hallanálak.

Még mondani akart valamit, Rowder ökle azonban előrevágódott s Novak fogai megrecsicsentek a kegyetlen ütés súlya alatt.

A légionista átlépett az eszméletlen testen s az összeszaladó arabok sorfala között nyugodtan megindult a belső udvar felé. Ideje volt, hogy figyelni kezdje Juszuf érkezését.

SZILÁGYI BÉLA
Gyula, Villa u. 12

IV. FEJEZET.

John Rowder rájön, hogy csak a mesékben van háromromantika. — Három teve nekivág a sivatagnak, de a hármas szám rossz kabalának bizonyul. — Ali ben Maber igazi arca.

1.

A nap túljutott a delelőn, de csak most kezdte önteni hamisítatlan, szaharai forróságát. A homok és a kövek áttüzesedve, mint izzó kerecek lángoltak a perzselő sugárözönben, a ruha égetett s a kiszáradt szemek vörösre gyulladva a tárgyaknak csak vibráló körvonalait tudták felfedezni.

John Rowder jól számított, amikor a déli órákra tervezte a szökést; a gyilkos forróságban kevesebb veszély fenyegette őket, mint a legsötétebb éjszakán. Az óránként váltott őrszemek ilyenkor tikkadtan húzódnak az árnyékba s a bazar is üres, mintha az egész oázis kihalt volna.

Talán a légionista volt az egyetlen, aki l'ét oszloptalp közé húzódva éber figyelemmel várakozott. Perc perc után múlt, de Juszuf közeledő alakját sehol sem tudta felfedezni. Éppen arra gondolt, hogy átsétál a főépület frontjára, amikor valaki megérintette a vállát.

— Kövess, effendi...

A dervis olyan zajtalanul mozgott könnyű papucsában, hogy még Rowder figyelésre beállított fülei sem tudták közeledését észrevenni. Átlós irányban haladtak át az udvaron s a dervis megállt a fal egyik síma, ablaktalan beugrásánál.

— Itt a turbán és a burnusz, uram. Tört is hoztam, hogy védekezni tudj... A kis kapu két óre teli tömlő pálinkát kapott.

Rowder gyorsan zsebetette a finommívű, apró szerszámot; fegyvereit ugyan még második elfogatásakor sem vették el tőle, puskáját és szuronyát azonban óvatosságból a házban hagyta. Most a zubbonyában lapuló revolver mellett hasznosnak ígérkezett a lényegesen csendesebb tör is.

Amint magára dobta a burnuszt s a turbán felcsavarásával is elkészült, Juszuf megindult előtte a főbejárat felé. Közben pillanatra sem szüneteltek pergő jótanácsai.

— A yemeni arabok nyelvén beszélj... a negyedik szura első két versével mondj áldást és ha megállítanak, mondd, hogy a szent Kábánál

álmot láttál, onnan tudod a jövőndöt. Ha véletlenül asszonnyal találkozol és jósolnod kell, csupán fiúutódot jósolj, az odaliszkoknak pedig adj el ebből a kenőcsből.

— És ha rám ismer valaki?

— Akkor menekülj, uram, ahogy a lábaid bírják. De még jobb, ha felvágod az ereidet; Ali Maher tevetrágya tüzén sütteti meg a háremszentiség megsértőit.

Végimentek néhány kanyargó folyosón és Rowder megismerte azt az utat, amin már egyszer végighaladt. Juszuf később balra fordult és mély meghajlással üdvözölte a legelső őrt, aki a közelébe került. Rowder kezdte becsülni az olajosképzű dervist; Juszuf olyan természetesen mozgott, mintha egész életében lányszöktetéssel foglalkozott volna. Félpercebe sem telt, már vagy öt őrszem tolongott körülötte és hallgatta szájtátva vakmerő hazugságait.

Rowder tudta, hogy mit kell tennie; kissé oldalt lépett, lekuporodott és szoborszerű mozdulatlansággal várt, míg egyik ór szeme megakadt rajta.

— Társad néma, vagy a prófétával társalog? — fordult gyanakodva Juszufhoz.

Juszuf vagy hétszer egymás után villámgyorsan meghajolt Rowder felé.

— Társam a yemeni partoktól jött Mekkán keresztül. Álmodt látott és bűvös kenőcsök vannak a burnuszában.

Kis tiszteletteljes csend támadt, amit Juszuf gyorsan felhasznált arra, hogy néhány aspert tegyen maga elé a földre. Az örök egyike azonnal rátenyerelt.

— Ha szólhatsz hozzá, mondd neki, hogy siessen. A Nagyúrhoz foglyot hoztak, de azért megtörténhet, hogy idejön...

Még mondott valamit, Rowder azonban az utolsó szavakat már nem hallotta. Felugrott és habozás nélkül betaszította a kemény sugárpálmából készült alacsony ajtót.

Az ajtón belül kissé csodálkozva és megzavarodva állt meg, a harem cseppet sem hasonlított azokra a tükrös, fürdőmedencés, papagájrikoltástól hangos asszonyházakra, amiket Sidi bel Ab-bastól Rahtasig néhány rézpénzért mutogatnak a légionistáknak; ellenkezőleg: a hűvös, alacsony szobákban volt valami szigorú egyszerűség, valami katonás rend és nyomasztó ridegség, mintha a sivatag őrjítő egyhangúsága ide, a keleti szőnyegek közé is becsúszott volna.

Az ajtón belül két néger eunuch horkolt; potrohos testükön legyek mászkáltak, egyéb életnek nyoma sem volt.

A második szobában néhány nő hevert szőnyegágyon; ezek vidám kiáltozással ugrottak fel, amint az idegent megpillantották.

Rowderből hibátlanul ömlött a yemeni tájszólás.

— Érettetek jöttem, Allah kertjének leggyönyörűbb virágai; csodás kenőcseim vannak számotokra, de előbb a dicső Ali Maberr első szülöttjének anyjával kell beszélnem. Tudjátok, elhoztam a kert legfrissebb virágának Dranton legdrágább selymét; nászruhára való és...

— Mit akarsz?...

Dohányfüsttől mély hangú, kissé már csontosodó nő állt meg a légionista előtt; arcát, csak úgy, mint a többi nőét, sűrű fátyol fedte. Rowder gyorsan elismételte mondókáját s hozzátette, hogy himzett papucsokat is hozott, amelyek egyenesen a legsudárabb pálmatorzs apró lábaira valók.

— De tudod, hogy portékámat nem cipelheték be mohószemű szolgálaim — tette hozzá, — a szokott helyen, a hátsó kapunál várnak a gyönyörű selymek; méltasd őket futó pillantásodra, hogy a legdicsőségesebb sheiknek annál több öröme legyen benned.

A nő bólintott.

— Kövess... — mondta kurtán és előreindult.

Áthaladtak néhány kisebb szobán, majd a nő

hirtelen megállt egy szőnyeges ajtó előtt. Rowder
he. fordult.

— Tudsz-e a frenkik nyelvén?... — sziszegte
megvetően. — A dicső Ali legújabb felesége
frenki...

Rowder bólintott s éppen sopánkodni akart,
amikor az ajtó váratlanul kinyílt s Yvonne Pertier
— alkalmasnit a szokatlan zaj okát kutatva — a
bűszöbre lépett. A két európai tekintete egymásra-
villant s Rowdernek már nem jutott ideje arra,
hogy tiltakozóan intsen. Yvonne szemében felvil-
lant a megismerés s ugyanakkor könnyű sikoltás
tört ki az ajkán.

A fátyolos nő úgy fordult meg, mint aki ki-
gyóra lép; kiáltani akart, de Rowder vaskeze ak-
kor már megragadta a torkát. A légionista Yvon-
ne-el együtt a szobába taszította az asszonyt s
gyorsan összerántotta maga mögött a függönyt.

— Gyorsan... — lihegte a lány felé. — ad-
jon valami rongyot, vagy kötelet... Megfullad ez
a szerencsétlen...

Felpeckelte az asszony száját, összekötötte
egy fátyoldarabbal, azután óvatosan a szőnyeg-
ágyra fektette.

— Ez csúf munka volt... — dörmögte undor-
odva. — de sajnos, nem lehettem kíméletesebb,
Yvonne reszketve tapadt hozzá.

— Örültség volt idejőnnie... meneküljön...

— All right... elhiheti, hogy semmi kedvem ezt a szobát weekendháznak berendezni. Vegye fel ezt a köpenyt... gyorsan...

A lány elé dobta az asszony köntösét, azután kézenfogta és kirohant vele a folyosóra. A háznak ezt a részét nem ismerte, azért csak ösztön után tájékozódott. A keleti oldal felé fordult s néhány perc alatt bebizonyosodott, hogy sejtelmé helyes volt. Az ajtó előtt megállt és Yvonnehez fordult.

— Itt ez a tör, mademoiselle... ne riadjon vissza tőle, ha nincs más mód a menekülésre. De addig, amíg mozogni tudok, nyugodtan rámbízhathatja magát. Fő, hogy nyugodt és természetes legyen.

Megnyitotta az ajtót, kinézett, azután mosolyogva visszaintett.

Olvassa az

ANTENNA

kepes radio hetilapot

**A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények**

ár a c s a k

6 fillér

mindenütt kapható

— Két alvó ór, meg egy üres tömlő... Juszuf jól dolgozott...

Lassú, kényelmes lépésekkel indult el az udvaron; fejét lehajtotta, nehogy a lány észrevegye arca vonaglásából azt a roppant ideg feszültséget, amely egész lényét betöltötte. Ezenben a percekben csak a jószerecsén mult az életük; egy gyánakvó szolgál, vagy éberszemű birkapásztor egyetlen kiáltással meghiúsíthatta volna a szépen induló menekülést. De baj nélkül elérték az aklokat s a fal védelmében Rowdernek egyszerre tíz keze nőtt.

Pillanat alatt dobta fel a tetőre a pálmagerendát, majd egyetlen lendülettel maga is utána ugrott. Átkúszott a kerítésre és lehajolva végignézett a külső területen. Ór valóban nem volt sehol, a bazárépület sarka s néhány más kunyhó látszott a fal tetejéről.

Lenyúlt és felhúzta Yvonnet. Puha ugrással értek talajt a másik oldalon s most már gyors lépésekkel indultak — keleti irányban — az oázis felé.

Hirtelen zöld turbán villant meg a hátuk mögött.

— Effendim... várjatok meg...

Rowder villámgyorsan fordult hátra

— Juszuf... hogy kerülsz ide?...

A dervis nevetett. Szikkaát csontjai szinte reikorogtak a szokatlan mozdulattól.

— Allah úgy akarta, hogy sikerüljön rászednem az öröket. Most várják, hogy az örökélet kenőcsével visszatérjek.

— Ügy... és ha megunják a dolgot?...

— Allah akaratából nem unják meg. Száz szu-rát kell magukban elmondaniok, különben nem hat a kenőcs. De különben is, tudod effendi, nem jó hely nekem most a Sateh oázis. Allah könnyen úgy akarhatná, hogy a fejem elváljon a nyakamtól. Nézzétek, ott vannak a tevék...

Futásnak lendültek s a ritkás pálmák között csakhamar elérték a meharákat.

Juszuf tovább fecsegett.

— Allah akaratából három tevét vettem... gyorsan üljetek nyeregbe... te pedig, Mirjám bülbülszavú rózsája, hidd el, hogy az életedért Juszuf a saját fejétől is szívesen megvált volna.

Elhallgatott és szapora igyekezettel kapaszkodott a harmadik tévére. Mire Yvonne hozzájutott, hogy néhány köszönő szót mondjon, már felhangzott harsány „reg-lak“ kiáltása s a pihent állatok hosszan elnyújtott lépésekkel nekivágtak a sivatagnak.

2.

Az éjszaka úgy borult rá a sivatagra, mint egy hatalmas nyitott ernyő; a hold valahol a látóhatár alatt bolyongott, fogyó karimájának csak pápadt visszfénye vibrált a nyugati égboltozaton. Hűvös volt, a lehelet füstszerűen ömlött a heverő fevők orrán.

Rowder előrehajolt a lassan parázsló tűz mellett.

— Ez a harmadik és utolsó éjszaka, Yvonne; ha eddig nem találták meg a nyomainkat, most már talán biztonságban leszünk.

Juszuf bólintott.

— Mire a nap felkel, elérjük a köves sikot, amit El Hattunak hívnak.

Yvonne a légionistára nézett.

— Szeretnék magával maradni, John.

— Attól tartok, hogy Mohave nem lesz jó hely a közeli napokban; ckosab, ha reggel nyugatra fordulnak. Juszuf alkonyatra elvezeti a Ben

Kézi oázishoz. Odáig kives az út, nem hagynak nyomot a tevék s ott kényelmesen megvárhatnak.

Kis csend szakadt közéjük. Rowder a tüzet piszkálta, a lány lehajtott fejjel olyan volt, mintha aludna. Csak Jus uf nézett éberén a tevék felé.

— Nyugtalanok... — intett bizonytalanul.
— Körülnézek egy kicsit.

Felállt s hosszú lépéseivel csakhamar eltűnt a kisebb-nagyobb dombok útvesztőiben.

Egyik mehara elnyujtott nyakkal rőfogni, majd ordítani kezdett.

— Vessz meg... — gondolta Rowder s a szótól egy másik hasonló jelenet jutott az eszébe. Ugyanígy viselkedett a meharája akkor is, amikor Ali Maber tuaregjei először megrohanták.

Nyugtalanul állt fel, hogy pillanattal később felordítva kapjon revolvere után.

Elkésétt.

Köröskörül, mintha minden homokdomb, minden mészkőszikla sötét burnuszokká vált volna, a tuaregek úgy rajzottak elő, mint a felbolygatott hangyák. Mielőtt Rowder revolvere eldördülhetett volna, ötvenen is rohantak rá s perचे sem telt, Yvonnevel együtt megkötözve heverték az imént még békés és biztonságos tűz mellett.

A tuaregek gyűrűjét p.ros spahiköpeny törte át és megállt Rowder előtt.

— Jó estét, Mr. Lovag... gondolom, már biztonságban hitted magadat s most meg vagy lepve, hogy váratlanul a nyakadba estünk.

Novak gúnyosan nevetett s leült egyik felfordított nyeregre a tűz mellett. Mellén fázósan húzta össze a köpenyt. Nevetve nézte a véres-arcú, tépettruhájú légionistát.

— Mondhatom, ügyes szökés volt. Ali Maber tajtékszott és egész népét meg akarta indítani a tengerpart felé vezető úton. Ha ott nem vagyok, kényelmesen elsétáltok Mohave-be és jót nevettek rajtunk.

Rowder felemelte a fejét.

— Ami a nevetést illeti, még bekövetkezhet, — mondta szárazon. — és ne feledd: az nevet jót, aki utoljára nevet.

Novak felállt. Szórakozottan ütögette korbácsával a csizmája szárát.

— Hallgass rám, Rowder... — mondta végül. — Rensonne őrnagynál találtunk valami felvonulási tervet, amelyben akkora baromságok vannak, hogy görcsöt kaptam a nevetéstől, míg elolvastam.

— Mit értesz te felvonulási tervek elbírálásához...

Novak vigyorgott.

— Nem dicsekedtem vele, de neked most elárulom: nem is olyan régen még vezérkari tiszt voltam egy — másik ország hadseregében.

Rowder szája elhúzódott.

— Szép kis hadsereg lehetett, ahol te bekerültél a vezérkarba.

— Kutya... vigyázz magadra, mert a tevéimmal tapostatlak agyon. Különben — szakította félbe önmagát, legyintve — beszélj, amit akarsz. Nekem az a fontos, hogy szépszerével átadd azokat a felvonulási terveket, amik nálad vannak...

Elesen a légionista szemébe nézett s Rowder összekötözött teste valóban csaknem megmerevedett a rémülettől.

— Mit beszélsz?... — dadogta alig mozgó ajkakkal.

Novak kurtán felnevetett.

— Nem szeretek ismételni. Jól hallottad, amit mondtam.

Szóval Rensonnet mégis sikerült szólásra bírni...

— Poklot... — Novak szemmelláthatóan jótmulatott. — Elárulom neked, öt perccel ezelőtt még semmi komoly bizonyítékom sem volt arra, hogy a tervek nálad vannak; éppen csak a diplomáciához értek egy kissé. Tudod, ez nálunk nemzeti vonás. Vállalkozol egy árulásra te, aki soha

még fegyelmi büntetést sem kaptal a légióban: ez az első gyanús momentum. Visszaszöksz, ahelyett, hogy Ben Morari ostrománál agyonlövetnéd magad, ez ismét gyanús. Útmutatásod alapján elfogják Rensonnet s megállapíthatóan összecsapott silány munkát találnak nála. Ugyanakkor te minden áron szabadulni akarsz Ali-Maber táborából s ahelyett, hogy a tengerpart felé indulnál, a sivatag felé mész, ahol előbb-utóbb a légió kezébe kerülész. Mit gondolsz, mennyiért csinálta volna utánad ezt az utat egy igazi szökevény...?

Cigarettára gyújtott s a füstöt gúnyosan Rowder arcába fujta. A megkötözött ember kínódva dobálta magát.

— Álmodsz... azért szöktem erre, mert tudtam, hogy a tenger felé keresitek a nyomaimat.

A szökött katona legyintett.

— Most már mondhatod, amit akarsz. Hallgass rám; ha átadlak a sheiknek, hóhér kezében kell megvallanod, hova tetted a felvonulási tervet. Utána jön a büntetés azért, mert betörtél a hárembe. Ez összesen a pokol minden kínját jelenti. Gyölteni fogsz a fájdalomtól és elátkozod azt a pillanatot is, amikor megszületted. Ha azonban észretérsz és átadod nekem az iratokat, két lövéssel pontot teszek mindkettőtök élete után.

Rowder megrázta a fejét.

— Az élet és halál kérdésében nem alkuszom.

Az iratok pedig nincsenek nálam, tehát akkor sem adhatnám oda, ha akarnám.

Összeszorított szájjal elhallgatott. Novak arca eltorzult a dühtől.

— Gondold meg. Nem biztos, hogy a sheik kezébe kerülnek a tervek. Van egy másik ajánlatom, amely még többet ér...

— Aljasabb vagy a rühes kutyánál....

— Tudod mit...? Szabadon engedlek... mehatsz ezzel a lánnyal együtt, ahova akarsz. Pénzt is adok... Nos...?

Rowder nem felelt. Novak feszült figyelemmel egészen föléje hajolt. A légionista hirtelen felhúzta összekötözött lábait és teljes erejéből a szőkevény gyomrába rúgott.

Novak felüvöltött és kalimpálva zuhant hátra.

Amikor nagynehezen feltápáskodott, arca szederjes volt a felindulástól. Ráordított a legközelebb álló tuaregre.

— Készülődni... és a pokol hosszabbítsa meg ennek a kutyának a szenvedéseit.

Félórába sem telt, a tevék hosszú sora megindult befelé a sivatagba. Rowder és Yvonne egy-egy állat nyergéhez kötve himbálóztak olyan távolságban, hogy minden kísérlet hiábavaló lett volna a beszélgetésre.

Különben is mindkettőjüket elfoglalták a saját gondolatai. Yvonne szemei könnyben úsztak s arát átnézett a férfi felé, lassan kemény elhatározás rajzolódott ki finomvonalú arcán.

~~Dr. Lőrincz~~
Csak a nőnek
O-méltóságának
Csak a nőnek
Készen áll
Béla Zsigmond

3.

A hatalmas tábor messze elhúzódott a homoktenger lágy hajlásaiban Megszámlálhatatlan sátor sorakozott egymás mellett; Rowdernek szinte az az érzése támadt megérkezésükkor, hogy Satehből még az ölbeli gyermekek is eltávoztak.

Ali ben Maber díszes sátrának rézrudakkal díszített előterében tilt. Szeme látszólag minden indulat nélkül kutatta Rowder arcvonásait.

— Betörtél háremembe Miért tetted?...

— Mert nem akartam, hogy európai lánnyal gazdagítsd asszonyaid számát.

— Elárultál, mikor vállalkoztál a tervek titkának megszerzésére.

— Elfogtad azt, akinél a tervek voltak. Nem elég ez?

A sheik ökle a levegőbe lendült.

— Az az írás koholmány. Utolsó szaváig hazug. Az igazi tervek nálad vannak.

— Keresd meg, ha úgy hiszed...

— Nem... — intett a sheik tigrismoscályai
— néhány perc múlva önként fogsz ideadni min-
dent. Hóhér...

Ölماغas, félmeztelen néger lépett elő. Utána
két hasonló alak izzó vaskosarat cipelt. Szótlanul
megálltak a sheik helyétől néhány lépésnyire.

Ali ben Maber előrehajolt.

— Rensonne őrnagy tegnap mindkét szem-
világát elvesztette. Nem félsz, hogy hasonló sorsra
jutsz?...

Rowder felelet helyett elfordította az arcát.
A hóhér ösztönös mozdulattal közelebb lépett, de a
sheik felemelte a kezét.

— Ne bántsátok. Kemény legény, még szük-
ségem lehet a teherbírására. A lányt fogjátok
meg...

Yvonne felsikoltott. Rowder szája szélén vé-
kony vércsík futott le, kemény összeszorított
szája azonban konokul hallgatott.

Ben Maber felállt. A hóhér felé fordult.

— Tüzes tüket a körme alá. Lássuk, meddig
bírja a legény a más szenvedéseit.

A hóhér munkához látott. Yvonne kitágult
szemmel nézte a készülődést, amikor azonban a
hóhér a füstölgő fogóval feléje indult, hirtelen ki-
egyenesedett. Mintha elvágták volna minden nyug-

talanságát, csaknem fölényes hidegvérrel fordult a sheik felé.

— Hallgass rám, Ali ben Maber. Ostobább vagy, mint hittem... Nem gondolsz arra, hogy az élet nekem is ér valamit s hogy nálam talán kevesebb ellenállásra találsz, mint Rowdernél...

A sheik felkapta a fejét.

— Megszöktél a hárememből... — düny-nyögte értelmetlenül.

— Mondd úgy, hogy megszöktettek... — csatant fel szenvedélyesen a lány. — Tőlem senki sem kérdezte, hogy nem akarok-e inkább háremben élni, mint kínpadon kisz szenvedni.

— Hát mit akarsz?...

— Élni, sheik. A szavadat kérem, hogy méltó helyet kapok hárememben s én a kezembe adom azt, amit keresel.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós hírvagy, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

— Yvonne?...

Rowder hangja hördülés volt inkább, mint tagolt beszéd; a lány azonban nem hallgatott rá. Hevesen fordult a sheik felé.

— Nos, igéred?...

— Legyen úgy, ahogy mondod.

Yvonne a légionistára mutatott.

— Kutassátok át a zubbonyát. Egész úton napjában többször is megfigyeltem, hogy az öve felé tapogat. Mintha ott lett volna valami félténivalója.

— Bestia...

Rowder vadul tépte kötelékeit, a sheik intésére azonban lefógták, hogy mozdulni sem tudott. Lihető csend támadt a sátorban, amikor Ben Maber lassú mozdulattal elővette törét és a fogolyhoz lépett. Kiszámítottan, lassan emelte a tört Rowder torkáig s látni lehetett, amint az éles penge lassan átvágja a vastag szövetet. Yvonne akarata ellenére felnyögött, csak Rowder állt mozdulatlanul, szemközt a torka felé közeledő halállal. A tör már a bőrt érte, amikor a sheik keze lassan elfordult; a döfésre irányított tör a szövetet kezdte vágni s lassan haladt a széles derékszíj felé.

Maber keze a légionista gyomra táján hirtelen megállt; visszarántotta a tört s gyorsan a ruha varrásába nyúlt.

Rowder felnyögött és behunyta a szemét, míg Ben Maber diadalmasan emelte magasra a borítékot.

— Igazad volt, napnyugat gyermeke... s lásd, hogy én is megtartom szavamat. Vigyétek az asz-szornysátorba...

Néhány harcos Yvonne felé lépett, a lány azonban megrázta a fejét.

— Nem úgy, Ben Maber... van még mondani-valóm, amit senki fülének nem kell hallania. Magad kísérv az aranysátorba; erre — intett megvetően Rowder felé — később is ráérsz...

A sheik vigyorogva rejtette köntösébe a levelet.

— Igazad van... oldjátok meg a kötelékeit és vigyázzatok, nehogy kárt tegyen magában. Mire a nap lenyugszik, a kínok kínjával kell meghalnia...

Megindult a széles sátorutcán s Yvonne utána-ment, anélkül, hogy Rowderre futó pillantást vetett volna.

A Ben Morari fölött éppen akkor kelt fel a nap,

SZILÁGYI DEÁN
Gyula, Villa u. 12.

V. FEJEZET.

John Rowder rájön, hogy a kétségbeesés is lehet jó tanácsadó. — Kitör és sorozatos meglepetések érik. — Némileg fordul a kocka.

1.

John Rowder öt esztendeig abban a hiszemben volt, hogy a légióselet az emberi szenvedés maximuma; ezekben az órákban rájött, hogy a menetelés, a kikötés és az állandó életveszély farsangi szórakozás lehet ahhoz a kínhoz, amit a megalázott lélek és a felrúgott férfiasság jelent.

Vágásra szánt ürük közé lökték be egy homokgödörbe, valami kimustrált sátorlap gyér és hiábavaló árnyéka alá. Kezén és lábán csak annyira lazították a kötelet, hogy a rovarokat elhajthassa magáról; de sem felállni, sem szabadon mozogni nem tudott.

A gödör mellett szabályos időközökben felhangzott az örök papucsáinak halk csoszogása; a

tábor többi zaja azonban csak halkán, elmosódó foszlányokban ért el idáig.

Rowder kétségbeesését a tűnő órákkal vad düh váltotta fel; tudta, hogy Yvonne azóta már megváltotta az életét az ő, John Rowder tisztesége árán. Erre a gondolatra legszívesebben felugrott volna, hogy herohanjon a sheik sátorába és pusztá kézzel fojtsa meg azt a teremtetést, akiért pár nap előtt az életét és becsületét kockáztatta.

Megpróbált feltápászkodni, de ebben az igyekezetben is megzavarta az örök ismét felhangzó lépése. A csoszogás azonban ezuttal megállt a gödör előtt.

— Hallgat... — hallotta Rowder az egyik ör hangját.

— Talán meg is halt azóta... — döbönt meg a másik. — A azomjúság és félelem könnyen végezhetett vele.

— A próféta szakállára... igazad van... menj, hozz vizet, én addig megnézem, él-e?

A beszélgetés elhallgatott, de távolodó csoszogás jelezte, hogy az ör egyedül maradt.

Rowdernek minden izma megfeszült. Ha most sikerülne az őrt egy, egyetlen egy csapással úgy leütni, hogy fél lépést se tudjon tenni. késhez és talán fegyverhez is jutna.

S akkor a jószerencse legyen irgalmas a sheikhez és legújabb asszonyához.

A rozzant ponyva félrehúzódott s az ör szakállas arca megjelent a légionista feje fölött. Rowdernek ebben a pillanatban minden önfegyelme arra irányult, hogy egyetlen rezzenéssel se árulja el ébrenlétét; mozdulatlanul, lefittyedt szájjal feküdt, félig húnymint szempillái alól azonban élesen látta az arab minden mozdulatát.

A burnusz megmozdult s lassan közelebb kúszott. A gödör szélén pillanatra megállt, majd megindult lefelé. Ovatosan csúszott, de Rowder jól látta, hogy a homok egyre vastagabb sugárban porzik a talpa alatt. A szerencse mintha ismét rámosolygott volna és Rowder tudta, hogy ezt az utolsó és esetleg egyetlen lehetőséget most már egész biztosan nem fogja elszalasztani.

Már csak néhány láb választotta el az őrtől, amikor a laza homok egészen megindult és éles sziszegéssel ömleni kezdett. Az ör felnyögött és minden erejét megfeszítve próbálta fenntartani magát, ez azonban csak egy pillanatra sikerült. A következő másodpercben kalimpálva lezuhant egyenesen Rowderre.

A légionista érezte, hogy ennek így kellett történnie és agyának valami földöntúli pontos megérzésével szinte előre kiszámította még az ütés kurta ívét is.

Ökle az óramű pontosságával emelkedett fel és lecsapott az izzadt halántékra. Az arab nyögés nélkül, teljes testsúlyával ránehezedett; ez biztos jele volt annak, hogy az ütés sikerült.

Minden erejét megfeszítve emelkedett fel; összekötözött kezei kinyultak és a következő másodpercben megmarkolta a szélespengéjű arabkést. Néhány vágás és Rowder egészen lehengerítve magáról az ájult őrt, felegyenesedett.

Idején, mert közeledő papucscsoszogás jelezte a második őrt. Rowder a homokfalhoz lapult és amikor a papucsos láb feltűnt, hatalmas rántással maga mellé húzta a meglepett embert. A kés lecsapott s Rowder most már nyugodt lehetett, hogy egyelőre szabad. A másik őrről sem töltött időt és néhány perc múlva óvatosan kidugta fejét a gödör szélén.

Délidő volt, a tábor mozdulatlan lustasággal pihent a szikkasztó meleg pokoli katlanában. Távolabb még látszott néhány sátor, a gödör azonban a tábor szélén lehetett, szemben a szélesre hagyott főúttal. Rowder más helyzetben talán meggondoltabban és több előrelátással fogott volna munkához; a biztos és elkerülhetetlen halálnak ebben az órájában azonban csupán egyetlen vágy hajtotta: megakadályozni azt, hogy Ali Mabber felhasználhassa a megszerzett terveket és megbüntetni azt a személyt, aki más ember

becsülete árán akart a halálból a becstelenségbe menekülni.

Gondolkodás nélkül feldobta magát a gödör szélére és futva indult meg a tábor belseje felé. A véres, görbe kést már útközben rejtette zubbonya alá.

A sátrak között hirtelen oldalt vágott s egy keskenyebb sátorutcán rohant tovább. Sem tájékozódni, sem nézegetni nem volt ideje s később is gyakran csodálkozott azon, hogy miként sikerült mégis a legrövidebb úton megközelítenie az aszszonysátrat. A kívül is szőnyegekkel fedett díszes épület valósággal vonzotta; süketen és vakon rohant előre s csak akkor torpant meg, amikor váratlanul kiáltás hangzott előtte s mintha a föld alól bujtak volna ki, a cseh szökevények teremtek előtte.

Rowder agyát előntötte a vér, izmainak erejét megtízszerezte az eszeveszett harag; vak lendülettel valósággal legázolta a legközelebbi csehet s már rohant is tovább, meg sem hallva a feldőrgő puskák golyóinak füttyülését.

Látta, hogy a sátor bejárófüggőnye lecsapódik előtte; de akkor már ott volt s kése szilaj erővel vágott a szövetbe. Valami karatyoló vénasszonyt gázolt le, vaksötét helyiségben botorkált tovább, riadt és éles női sikoltások téptek a fü-

lébe s egy újabb, kettős szőnyegfüggöny mögött hirtelen szembetalálta magát Yvonne Per-tierrel.

Úgy állt meg, hogy szinte földbegyökerezett a lába.

A helyiség sötét volt, de az egyetlen füstölő mécs világánál is látni lehetett, hogy a mohamedán nász ünnepére díszítették fel. Se-lyemszőnyegből vetett díszes ágy állt a sátor közepén s előtte, mintha kísértetet látna, szobor-szerű mozdulatlansággal várt Yvonne.

Rowder előreugrott.

Amint Yvonne oldalára ért, megpillantotta a sheiket is; Ali ben Maber feküdt a kereveten, viaszsárga arca azonban csaknem a földre ért. Melléből tör nyele állt ki; ugyanazé a töré, amit Rowder a Sateh ózásiban adott át Yvonne-nek.

A légiónista felhördült.

— Yvonne... hát ezért volt?...

— Ezért... hogy mindkettőnk élete árán legalább a terveket megmentsem. Itt vannak...

A férfi felé nyújtotta a papírlapot.

— Az első öt percben megöltem... — mondta szintelenül és tárgyilagosan —, azóta itt őrzöm, hogy minél később fedezzék fel. Odakint azt hit-ték, hogy a sheik mulat... pedig csak az eligért asszony készült a halálra.

Kint lábdobogás, lövöldözés, vad lárma hangzott fel.

Rowder a szőnyegajtóhoz ugrott.

— Abban a ruhában lesz valahol revolver... adja ide... siessen... legalább fizessék meg az életünket...

A lány reszketve hajolt a holttest fölé; Rowder felemelt késsel várt az ajtóban, a várt támadás azonban egyre késett.

Rowder értelmetlenül nézett vissza.

— Mi ez...? Odakint harcolnának...?

Csakugyan, a futkosás és lövöldözés lármája egyre erősebb lett, anélkül, hogy valakinek eszébe jutott volna benézni az asszonyátor belsejébe.

Yvonne támolypogva egyenesedett fel Ben Ma-ber mellől.

— Repülőgépek... Nem hallja a motorzúgást...? — kérdezte csodálkozva s a következő másodpercben végigvágódott a vastag szőnyegen.

Rowder mozdulatlanul állt. A váratlan események valósággal leszögezték a helyére; még az sem jutott eszébe, hogy az ájult Yvonnet felemelje.

Kint a rendszertelen lövöldözésbe azonban most már félreismerhetetlenül belekattogott egy modern golyószóró, majd a második s hirtelen, mint a mennydörgés, nehéz motordübörgés rázta meg a levegőt. Rowder tisztán hallotta azt is, hogy

a szokatlan zajra kórusban üvöltenek fel a meharák.

Ez végre visszaadta cselekvőképességét. Felkapta a lányt s mintha súlytalan lett volna, rohanni kezdett vele kifelé.

Az asszony sátor előtt akkor már széles körben üres volt a tábor; látszott a felfejlődött fészakaszk géppuskás, amint tüzelőállást foglalt a főútvonal szélén, rajtuk túl már csak az észvesztetten menekülő arabok kavargó tömege látszott.

Valahonnan egy zöld turbán bukkant elő a hadonászva rohant feléjük.

— Effendi... effendi... hát éltek...?

— Pokol... mi ez, Juszuf...?

— Majd később, uram... nézd, a bülbülszavú lány mozdulatlanul fekszik a karjaidban...

— Aha... fogd csak... nekem még van itt egy kis elszámolni valóm...

Indult, a dervis hangja azonban megállította.

— Ha a frenkiket keresed, effendi, kár minden lépésedért... az első sortűz őket végezte ki. Nézd, ott fekszenek, mint a leterített sakálók... rühes kutyák...

Dühösen kiköpött, azután hadonászva berohant a sátorba, amerre a vizestömlőket sejtette.

Rowder visszanézett a lányra; az akarata

vitte előre a puskaropogás felé. Részt akart venni a harcban s azt hitte: rohan, pedig csak támolygott.

Néhány másodpercre le kellett ülnie s csak akkor kapott erőre megint, amikor Juszuf ismét felbukkant, oldalán kotyogó vizestömlőkkel.

— Igyál, effendi... vagy ha akarod, menj a sátorba. Ott akad pálmabor is.

Rowder hosszú kortyokban nyelte a vizet, azután felállt.

Lenézett a mozdulatlanul heverő lányra.

— Vigyázz rá, Juszuf.

Hirtelen elhalgatott és a tábor szélei felé tekintett, amerre még mindig hullámozott a harc.

A golyószórók a homokdombok mögött foglaltak állást, széles félkörben; de velük szemben, az arabok oldalán is megszűnt az első percek vakrémülete; néhány puska szólt csak, a golyók fedezete alatt azonban gyorsan valóságos rajvonal alakult ki.

Rowder helyéről tisztán lehetett látni a mozdulatokat; a törzs gerince a golyószórókkal szemben biztos fedezék mögött lapult, két szárnya azonban elhúzódott s jobbról, balról bekerítéssel fenyegette a maroknyi csapatot.

A repülőgépek eltűntek; alkalmasint távolabb kellett menniök, hogy leszállásra alkalmas helyet találjanak.

Rowder foga megcsikordult; ez a módszer nem arab ötletre vallott, hanem ellenkezőleg, tipikusan európai hadviselésére.

A csehek közül tehát valaki életben maradt s most a biztos halál tudatával igyekszik kicsikarni legalább a menekülés lehetőségét.

A legionista ökle megmarkolta a revolvert.

— Juszuf...

— Itt vagyok, effendi...

— Maradj itt a fehérarcú lány mellett. És ha nem jönnék vissza, mondd meg neki, hogy sajnálom, amiért percig is meggyanúsítottam.

— Nem értem, effendi...

— Nem baj.

— Csak nem akarsz odamenni?

Juszuf tekintete a rajvonalra tapadt; az arabok, már csaknem egészen a golyószórók oldalába

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híranyag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

kerültek s a szeszélyes talaj védelme alatt minden akadály nélkül közeledtek.

Rowden a sátrak felé fordult.

— Valami módon jelt kell adnunk.

Letépett néhány gyékényszőnyeget, összehalmozta az asszonysátor oldalánál s a következő másodpercben gyufa lobbant a kezében.

A gyékény színtelen lánggal kezdett égni, majd fekete füsttel lelapult, hogy azután a sátor-utca egész hosszan szikrázva és tombolva fellobogjon.

A bekerítő csapat felordítva torpant meg a lángfal előtt s a golyószórósok néhány embere hirtelen oldalt húzódott.

Rowder vigyorogva nézte a mozgalmas képet, azután hirtelen rohanni kezdett.

Mintha üldözték volna, vad csörtetéssel vágott át a tábor másik felén a sziszegő golyók útvonala, de néhány perc alatt elérte az alacsony mészkösziklákat és kibukkant az ismét megzavaródó benszülöttek hátamögött.

A légio ezúttal ismét megmutatta, mit tud.

A maroknyi csapat villámgyorsan frontot változtatott; a golyószórók apró völgyeiben vastag felhőt kavartak a lecsapódó golyók.

Valahol a déli oldalon új fegyverek szólaltak

meg; alkalmasint a leszállt repülőgépek legénysége avatkozott bele a küzdelembe.

Rowder végighasalt a sziklák mellett és csőretöltött revolverrel hidegvérűen várakozott.

Az arabok felbomlott sorai között egyre nagyobb lett a zürzavar; vakon lövöldöztek össze-vissza, majd itt is, ott is vágató meharák tűnédeztek fel a sivatag felé eső oldalon.

Rowder kezében lassan felemelkedett a revolver.

A szaladgáló burnuszok között piros spahiegyenruha csillant meg. Rowder azonnal megismerte: Novak volt; tehát ő igyekezett eredményesebb ellenállásra serkenteni az arabokat.

2.

Alkalmasmint már maga a szökevény is belátta, hogy az arabok helyzete menthetetlen, látszott, hogy néhány tucat embert előre küld a golyószórók felé, maga pedig a nyugtalanul üvöltöző maharák felé fordul.

Rowder szája elhúzódott.

— Lemészároltatja őket, hogy a saját menekülését biztosítsa — gondolta megvetően s hirtelen felugrott.

Látta, amint Novak meharája felemelkedik s nyugati irányban nekivág a sivatagnak; a dombok között átlós irányban könnyűszerrel eléje vágatott.

Lihegve rohant s hátamögött lassan elhalt a géppuskatűz; néhány perc múlva elfogytak mögötte a sziklák, a kitáruló sivatag végtelenjében azonban sehol sem látszott menekülő ember.

A legionista dühösen állt meg.

— Irányt változtatott — gondolta elkese-
redve, de a következő szempillantásban villám-
gyorsan hasravágódott.

A dombok közül ekkor kanyaradott ki egy
vágató tevé; futása azonban lassú volt s jobb
mellső lábára láthatóan bicegett.

— Golyót kapott az állat... — dünnyögte
elégedetten Rowder s lassú mozdulattal célzásra
emelte revolverét.

A lövés eldőrdült s ugyanakkor a legionista
is előre pattant. Láttá, hogy az állat megcsuklik,
majd összerogy s utasa széles ívben előreperdül.

Néhány ugrással elérte a tevét és megállt a
tápáskodó ember előtt.

— Nos Novak, most itt az alkalom, hogy ne-
vessen valamelyikünk.

— Átkozott!

Novak revolvere után kapott, de Rowder
megelőzte. Egyetlen mozdulattal kicsavarta a fegy-
vert a tápáskodó ember kezéből és visszaugrott.

A szőkevény hamuszürke arccal egyenes-
edett fel.

— Lőjj, sakál...

De Rowder megrázta a fejét.

— Rászolgáltál ugyan a golyóra, de én nem
szoktam védtelen emberre lövöldözni.

— Futni engedsz? — csillant mohó vágy
Novak szemében.

— Azt nem. Meghalsz, mert tízszer is meg-
érdemled a halált.

— Pokolfajzat.

— Csak hörögj...

Hirtelen csattant a hangja.

— Mérj ki húsz lépés távolságot. De ha
szólni próbálsz, golyót eresztek beléd.

Novak eltorzult arccal engedelmeskedett; sze-
mei csillogásán azonban látszott, hogy megértette
Rowder gondolatát.

Öles lépésekkel mérte ki a húsz lépést, azután
hirtelen visszafordult.

Hangja érezhetően vibrált.

— Rowder...

— Van valami kívánságod?

— Ostobaság, hogy ketten verekedni aka-
runk.

— Erre nem vagyok kíváncsi.

Elővette Novak revolverét és csövénél fogva
áthajította.

— Várok addig, amíg felegyenesedsz. De úgy
lőjj, hogy második célzásra nem lesz időd.

A szökevény állva maradt, úgy nézett a lábá-
hoz eső revolverre.

— Hallgass rám, Rowder. Szökjünk együtt...

— Veled? Ha a haláltól mentenél meg, akkor sem tennék veled egyetlen lépést sem.

— Bolond vagy. Ha ismered a terveket, sok pénzt kereshetünk.

— Nyulj a fegyver után.

— Ne légy bolond.

Rowder tekintete megvillámlott.

— Háromig számolok. Ha addig nem lesz revolver a kezében, lelőlek, mint egy kutyát.

— Átkozott...

Lassan hajolt le és tétován nyult ki a fegyverért.

Rowder leeresztett kézzel állt.

Jól látta, hogy Novak szeme alattomosan megvillan; arra azonban, ami történt, nem számított.

A szökevény keze megmarkolta a fegyvert, de ahelyett, hogy felemelkedett volna, hirtelen hasravágódott s ugyanakkor eldőrdült kezében a revolver.

A golyó éles sziszegéssel fűtyült el Rowder füle mellett.

A légionista visszalépett; homlokát ráncokba gyűrte a felvillámló düh, keze lecsapott revolverére.

Mielőtt Novak másodszor löhetett volna, el-

Coati

dördült a fegyver s a szökevény vergődve elnyúlt
a homokban.

Rowder feléje sem nézett többet.

Megkerülte a kimúlt tevét s lassú, fáradt lépése-
pésekkal visszaindult az egyre égő tábor felé.

Dr. Leroy
Coati Arpad
Eméltoságának
Cseres

Elismert

— 93 —

— Beszélj, Juszuf... milyen varázslattal szerzed meg a repülőgépeket...?

— Amikor a támadás ért bennünket, én szerencsére távolabb voltam és óvakodtam visszamenni. Nem is sokat törődtek velem, hiszen tudod, effendi, hogy a dervis mind félbolond. Sikerült a tévémet gyors vágatásra ösztönözni s tíz óra alatt megtettem azt az utat, amihez rendes körülmények között tizenöt is kevés lett volna. Az első őrző azután fényjelekkel értesítette a tábornokot s percekbe telte csupán, már fölöttünk köröztek a gépek. Az első gép leszállt, hogy felvegyen engem útmutatónak; bizony, effendi, Allah úgy akarta,

hogy igénytelen dervise megkóstolja, milyen a madarak élete.

Yvonne sápadtan elmosolyodott.

— Hát milyen...? — kérdezte.

— Rossz, bülbülszavú lány, rossz... egész úton majdnem kiesett a gyomrom... ha Allah akarja, soha többé nem ülök fel ilyen gépre.

Yvonne a légionistához fordult.

— Remélem, a momentett tervekért kap néhány hét szabadságot, John...?

— Szabadságot? — mosolygott Rowder. — Aligha. De nincs is rá szükség; pár hét még és letelik a szolgálatom.

— S ha addig... valami baja lesz?

— Igazi férfi nem kerül a veszedelmet, Yvonne. Maga pedig, ha ennyi esztendőt átélt a sivatagban, várni fog rám.

— Ameddig akarja... de...

— De...?

— De szeretném, ha azután, később... visszavinne a maga hazájába.

Elhallgattak, mert néhány tiszt sietett feléjük a repülőtér betonlapján keresztül.

2.

Az ezredes felemelkedett íróasztalától.

— Meg kell mondanom Rowder, hogy többet

teljesített, mint amennyit várni lehet egy ember-
től. Kegyetlen halál veszélyével nézett szembe.

Rowder kiegyenesedett.

— Van az életnél fontosabb dolog is, monsieur,
a becsület.

— Igaza van. Gondom lesz rá, hogy példája
sokáig emlékezetes maradjon a légióban.

Az ajtó felé tekintett.

— Most menjen. Valaki várja kint s hölgye-
ket nem illik soká várakoztatni.

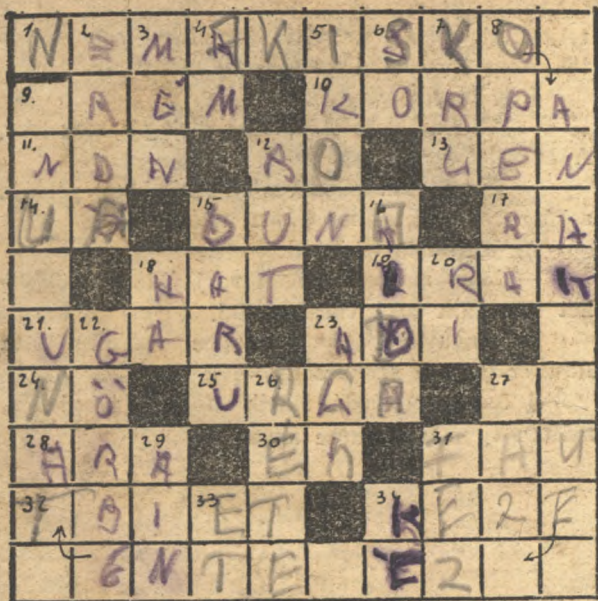
Kezetnyujtott és keményen megszorította
Rowder esontos férfi kezét.

S összekapcsolódó ökleik fölött jókedvűen,
nyíltan egymás szemébe nevettek.

VÉGE.

SZILÁGYI BÉLA
Gyula, VIII. m. 12

Vízszintes sorok: 1. Közmondás. 9. Szín. 10. Gabonaneműek őrlésénél előállított termék. (Ék. föl.) 11. N. D. N. 12. Görög betű. 13. Ipari növény. 14. Ugyan ő rövidítve. 15. Középeurópa legnagyobb folyója. 17. Rag. 18. Számnév. 19. Kalifadus keleti tartományainak neve. 21. Parlagon hagyott föld. 23. Híres magyar költőnk. 24. Növekszik. 25. Mongólia fővárosa. 27. Az olasz skála egyik hangja. 28. Menyasszony. 30. É. A. 31. Málnem faun 32. Tibet betűi keverve. 34. Egyik végtagja. Függőleges sorok: 2. Fás terület. 3. Ló. 4. Iram vége. 5. Szentkép ismert idegen szóval. 6. Fontos ásvány. 7. Karol mássalhangzó. 8. Dalszínház. 12. Több mint csunya. 15. A magyarságnak ősidőktől legkedvesebb madara. 16. Verdi opera címe. 18. Feltehetőes köztársaság. 20. R. Y. 22. Nem egyenes. 23. Török katonai rang. 26. Nem egész rétes. 27. Tág. 29. Egy betű pótlással az első gyilkos. 31. Török főveg. 33. Idegen köztársaság. 34. Vissza: Kís szerszám.

Eniêkêssapawak

Shelbockhyoal

MINDIG ÜDÉSB

MINDIG

Vizsgálja meg arcbőrét nagyítólúveggel és még
kezdvén használja 3 héten át este

a Valery

arclemosót és 3. számú éjjeli krémet, reggel
számú nappali krémet és a Valery-púdert. V
• meg utána újból arcbőrét, mely olyan szép lesz
többé krémet és púdert nem fog használni

STÁDIUM RT. BUDAPEST.